

Lavrov bedyrer, det er ingen stor tragedie, hvis Rusland ekskluderes fra G8

26. marts 2014 – Fra sidelinjen af atomkonferencen i Haag sagde russiske udenrigsminister Sergei Lavrov den 24. marts, at han ikke kunne se »den store tragedie«, hvis Moskva skulle blive ekskluderet fra Gruppen af Otte (G8).

»Hvis vore vestlige partnere mener, at dette arrangement har udlevet sig selv, må det være sådan. Vi forsøger i det mindste ikke at holde fast ved dette arrangement, og vi ser ikke den store tragedie i, at gruppen ikke mødes«, sagde Lavrov til reportere efter individuelle samtaler med både den amerikanske udenrigsminister og Ukraines overgangs-udenrigsminister Andrij Deshchytsya.

Med hensyn til Krim sagde Lavrov, at det havde »ret til selvbestemmelse« og at Rusland havde handlet for at »beskytte de russere, der havde boet der i hundreder af år.«

»Vi stolede længe på vore vestlige partnere. Vi har en idé om værdien af vore vestlige partners løfter«, tilføjede han.

I mellemtiden mødtes Barack Obama med lederne af G7 for at planlægge nye sanktioner mod Rusland. G7 udstedte en erklæring efter krisemødet i Haag, der lød, »Vi er fortsat parat til at intensivere handlinger, inkl. koordinerede sanktioner inden for sektioner, som vil have en voksende betydningsfuld virkning på den russiske økonomi, hvis Rusland fortsat optrapper denne situation.«

Glazyez afslører fascistiske voldshandlinger i Ukraine og virkninger af sanktioner

26. marts 2014 – I et interview 24. marts med Dimitri Simes fra »*The National Interest*« beskrev rådgiver til den russiske præsident, Sergei Glazyev, de fascistiske voldshandlinger, der førte til, at Putin anmodede den lovgivende myndighed om tilladelse til at anvende militærmagt i Ukraine.

»Putins anmodning til Føderationsrådet om at bruge magt var en reaktion på to ting: en skudepisode mod Krim-borgere, der var på vej hjem fra Kiev, og som faldt i baghold og blev skudt på af neo-fascistiske paramilitære personer, der standsede delegationens fem busser, skød adskillige mennesker, der protesterede, og tvang resten til at smide tøjet og hånede dem; og en reaktion på yderligere trusler fra Maidan-aktivister mod russere og russisktalende. De paramilitære personer brændte busserne, og da Krim hørte om denne skændsel, var der intet, der kunne standse dets fortsatte forløb i retning af uafhængighed.

»Skulle sådanne begivenheder udspille sig i andre dele af Ukraine, ville folk selvfølgelig kæmpe for deres rettigheder og sikkerhed og opfordre ikke bare Rusland, men også det internationale samfund til at hjælpe dem. Dette ville være en direkte konsekvens af den kendsgerning, at neo-fascister i det sydøstlige Ukraine i øjeblikket begår voldshandlinger og tyr til væbnet vold, til standret, til afbrænding af huse tilhørende folk, de ikke kan lide, og dette er ikke blot enkelte tilfælde. Det begyndte med det hemmelige mord på en gammel kvinde, som de satte et skilt på, der sagde 'Jøde og kommunist'. Sådanne mord har nu udviklet sig til skyderi på åbne pladser ved højlys dag. Man skræmmer folk og skyder på dem med maskinpistoler med tromler, da våben nu er flyttet ud

af garnisonsbygningerne og opbevares i forstæderne til de ukrainske byer. Blandt de hærstyrker, som er udstationeret der, er der neo-nazister, der er kommet fra det vestlige Ukraine, som uden tøven fik positioner. Situationen kommer gradvist nærmere en borgerkrig, og i en borgerkrig, eller i massive tilfælde af bevæbnede selvtægtsmænd, der skyder på folk, uanset om gerningsmændene bærer en politi- eller militæruniform, vil det ikke kun være Rusland, men også det internationale samfund, som ville beskytte folk.«

Om de amerikanske sanktioner sagde han, at de ville skade troværdigheden af de amerikanske firmaer i Rusland. Om udsigten til, at Europa går med i sanktioner i stil med [sanktionerne mod] Iran, sagde han:

»Graden af, hvor meget den russiske økonomi vil lide, vil være afhængig af, i hvilken grad det er involveret i handel med NATO-landene. Vi står ikke over for potentielle sanktioner fra Kina, Indien, Brasilien, CIS (det Russiske Statssamfund af Uafhængige Stater) eller Tyrkiet. Hvis sanktionerne over for Rusland bliver gennemtvunget af USA's NATO-partnere eksklusiv Tyrkiet, hvilket lader EU tilbage, taler vi om potentielle tab i størrelsesordenen hundreder af milliarder dollars. Men disse tab vil have en boomerang-effekt. Med andre ord, hvis russiske konti i dollars og euro indefrysnes, vil det betyde, at de russiske lånere, der har taget kredit, hovedsageligt russiske foretagender, som har lånt i EU og til dels fra USA og andre lande, ikke vil være i stand til at afbetale på deres gæld, og i øjeblikket står denne gæld til en værdi af 700 mia. dollars. Vores finansielle reserver udgør en halv milliard dollars (500 mia.), men vores gæld er større endnu, nemlig 700 mia. dollars. Vi vil selvfølgelig miste hundreder af milliarder, men Europa vil miste endnu mere. Vi er derfor overbevist om, at fornuftige europæere, der værdsætter forretning, sluttelig vil lytte til deres forretningssektor, når den forklarer politikerne, at disse sanktioner vil skade Europa mere end Rusland og i længden vil svække Europa, for sluttelig kan

Europa ikke opgive russiske gas.«

Glazyev afslører fascistiske voldshandlinger i Ukraine og virkninger af sanktioner

26. marts 2014 – I et interview 24. marts med Dimitri Simes fra »*The National Interest*« beskrev rådgiver til den russiske præsident, Sergei Glazyev, de fascistiske voldshandlinger, der førte til, at Putin anmodede den lovgivende myndighed om tilladelse til at anvende militærmagt i Ukraine.

»Putins anmodning til Føderationsrådet om at bruge magt var en reaktion på to ting: en skudepisode mod Krim-borgere, der var på vej hjem fra Kiev, og som faldt i baghold og blev skudt på af neo-fascistiske paramilitære personer, der standsede delegationens fem busser, skød adskillige mennesker, der protesterede, og tvang resten til at smide tøjet og hånede dem; og en reaktion på yderligere trusler fra Maidan-aktivister mod russere og russisktalende. De paramilitære personer brændte busserne, og da Krim hørte om denne skændsel, var der intet, der kunne standse dets fortsatte forløb i retning af uafhængighed.

»Skulle sådanne begivenheder udspille sig i andre dele af Ukraine, ville folk selvfølgelig kæmpe for deres rettigheder og sikkerhed og opfordre ikke bare Rusland, men også det internationale samfund til at hjælpe dem. Dette ville være en direkte konsekvens af den kendsgerning, at neo-fascister i det sydøstlige Ukraine i øjeblikket begår voldshandlinger og tyr til væbnet vold, til standret, til afbrænding af huse tilhørende folk, de ikke kan lide, og dette er ikke blot

enkelte tilfælde. Det begyndte med det hemmelige mord på en gammel kvinde, som de satte et skilt på, der sagde 'Jøde og kommunist'. Sådanne mord har nu udviklet sig til skyderi på åbne pladser ved højlys dag. Man skræmmer folk og skyder på dem med maskinpistoler med tromler, da våben nu er flyttet ud af garnisonsbygningerne og opbevares i forstæderne til de ukrainske byer. Blandt de hærstyrker, som er udstationeret der, er der neo-nazister, der er kommet fra det vestlige Ukraine, som uden tøven fik positioner. Situationen kommer gradvist nærmere en borgerkrig, og i en borgerkrig, eller i massive tilfælde af bevæbnede selvtægtsmænd, der skyder på folk, uanset om gerningsmændene bærer en politi- eller militæruniform, vil det ikke kun være Rusland, men også det internationale samfund, som ville beskytte folk.«

Om de amerikanske sanktioner sagde han, at de ville skade troværdigheden af de amerikanske firmaer i Rusland. Om udsigten til, at Europa går med i sanktioner i stil med [sanktionerne mod] Iran, sagde han:

»Graden af, hvor meget den russiske økonomi vil lide, vil være afhængig af, i hvilken grad det er involveret i handel med NATO-landene. Vi står ikke over for potentielle sanktioner fra Kina, Indien, Brasilien, CIS (det Russiske Statssamfund af Uafhængige Stater) eller Tyrkiet. Hvis sanktionerne over for Rusland bliver gennemtvunget af USA's NATO-partnere eksklusiv Tyrkiet, hvilket lader EU tilbage, taler vi om potentielle tab i størrelsesordenen hundreder af milliarder dollars. Men disse tab vil have en boomerang-effekt. Med andre ord, hvis russiske konti i dollars og euro indefrysnes, vil det betyde, at de russiske lånere, der har taget kredit, hovedsageligt russiske foretagender, som har lånt i EU og til dels fra USA og andre lande, ikke vil være i stand til at afbetale på deres gæld, og i øjeblikket står denne gæld til en værdi af 700 mia. dollars. Vore finansielle reserver udgør en halv milliard dollars (500 mia.), men vores gæld er større endnu, nemlig 700 mia. dollars. Vi vil selvfølgelig miste hundreder af milliarder,

men Europa vil miste endnu mere. Vi er derfor overbevist om, at fornuftige europæere, der værdsætter forretning, sluttelig vil lytte til deres forretningssektor, når den forklarer politikerne, at disse sanktioner vil skade Europa mere end Rusland og i længden vil svække Europa, for sluttelig kan Europa ikke opgive russiske gas.«

USA: En fanfare for Obamas omgående tilbagetræden

24. marts 2014 – Professor Michael Brenner fra Universitetet i Pittsburgh har offentliggjort et tilbundsgående forslag om at stille præsident Barack Obama for en rigsret, som begynder med Obamas rolle i den løbende skandale omkring CIA's hacking ind i computerne hos Senatets Særlige Komite for Efterretningsaktiviteter. Brenner fortsætter med at nævne Obamas og Eric Holders (justitsministeren) åbenlyse krænkelse af loven ved at undtage Wall Street-bankierer fra kriminalretslig forfølgelse. Han slutter med, at Obama gør amerikanske borgere til mål for mord, uden nogen retslig proces.

Brenner begynder: »Præsidenten for De forende Stater har en overordnet forpligtelse: at opretholde Forfatningen og håndhæve landets love. Det er den ed, han aflægger på Indsættelsesdagen. Hvis han ikke til fulde overholder denne forpligtelse, bryder han kontrakten mellem sig selv og samfundet, fra hvilket han har sin myndighed, og på hvis vegne han handler. Konsekvensen er en trussel mod Republikkens velbestående. Barack Obama har krænket sin ed. Årsagerne til,

at han har gjort det, er uvæsentlige for spørgsmålet om denne krænkelse og dette tillidsbrud – uanset, hvor bemærkelsesværdige de måtte være. Det kan skyldes en misfortolkning af embedsforpligtelserne; det kan skyldes en mangel på overbevisning om noget som helst under Himlen undtagen sin egen egenart; det kan skyldes en indgroet følelse af exceptionalisme, som overgår formelle regler; det kan skyldes ekstrem politisk hensyntagen over for de kræfter i landet, som viser ham ærefrygt. Det er sandsynligvis en kombination af alle disse årsager.«

Efter en fremlæggelse af en detaljeret gennemgang af sagen med CIA-direktør John Brennan, der hackede sig ind i Senatets Særlige komite for Efterretningsaktiviteter for at stjæle »Panettarapporten«, som beskriver CIA's krænkelser af loven med sit program for torturforhør, og præsidentens beskyttelse af Brennan og CIA, konkluderer Brenner med fede typer: »Med hensyn til alle tre spørgsmål handlede CIA under John Brennans ledelse ikke som en slyngelagtig organisation. Fjernelsen af 'Panettarapporten' og andre dokumenter fra Senatskomiteens computere, hacking af personalets filer og afsendelsen af en 'rapport over forbrydelser' til justitsministeriet skete med præsident Barack Obamas viden og godkendelse.«

Efter at beskrive de to andre forbrydelser, der berettiger til en rigsretssag, konkluderer Brenner, at Obama må tvinges til omgående at træde tilbage. Alt imens Kongressen har alle beviserne for at stille ham for en rigsret, så advarer Brenner om, at niveauet af politiske intriger og partiskhed gør en rigsretssag initieret af Kongressen usandsynlig and uordentlig. Derfor må Obama tvinges til at træde tilbage omgående. Brenner nævner den nylige sag med Pave Benedict 16., som trådte tilbage som følge af Vatikanets manglende evne til at håndtere Kirkens pædofili-skandale, for at tillade en mere kvalificeret efterfølger at overtage Pavestolen, som model for at fremtvinge Obamas omgående tilbagetræden.

USA: En fanfare for Obamas omgående tilbageræden

24. marts 2014 – Professor Michael Brenner fra Universitetet i Pittsburgh har offentliggjort et tilbundsgående forslag om at stille præsident Barack Obama for en rigsret, som begynder med Obamas rolle i den løbende skandale omkring CIA's hacking ind i computerne hos Senatets Særlige Komite for Efterretningsaktiviteter. Brenner fortsætter med at nævne Obamas og Eric Holders (justitsministeren) åbenlyse krænkelse af loven ved at undtage Wall Street-bankierer fra kriminalretslig forfølgelse. Han slutter med, at Obama gør amerikanske borgere til mål for mord, uden nogen retslig proces.

Brenner begynder: »Præsidenten for De forende Stater har en overordnet forpligtelse: at opretholde Forfatningen og håndhæve landets love. Det er den ed, han aflægger på Indsættelsesdagen. Hvis han ikke til fulde overholder denne forpligtelse, bryder han kontrakten mellem sig selv og samfundet, fra hvilket han har sin myndighed, og på hvis vegne han handler. Konsekvensen er en trussel mod Republikkens velbestående. Barack Obama har krænket sin ed. Årsagerne til, at han har gjort det, er uvæsentlige for spørgsmålet om denne krænkelse og dette tillidsbrud – uanset, hvor bemærkelsesværdige de måtte være. Det kan skyldes en misfortolkning af embedsforpligtelserne; det kan skyldes en mangel på overbevisning om noget som helst under Himlen undtagen sin egen egenart; det kan skyldes en indgroet følelse af exceptionalisme, som overgår formelle regler; det kan skyldes ekstrem politisk hensyntagen over for de kræfter i

landet, som viser ham ærefrygt. Det er sandsynligvis en kombination af alle disse årsager.«

Efter en fremlæggelse af en detaljeret gennemgang af sagen med CIA-direktør John Brennan, der hackede sig ind i Senatets Særlige komite for Efterretningsaktiviteter for at stjæle »Panettarapporten«, som beskriver CIA's krænkelser af loven med sit program for torturforhør, og præsidentens beskyttelse af Brennan og CIA, konkluderer Brenner med fede typer: »Med hensyn til alle tre spørgsmål handlede CIA under John Brennans ledelse ikke som en slyngelagtig organisation. Fjernelsen af 'Panettarapporten' og andre dokumenter fra Senatskomiteens computere, hacking af personalets filer og afsendelsen af en 'rapport over forbrydelser' til justitsministeriet skete med præsident Barack Obamas viden og godkendelse.«

Efter at beskrive de to andre forbrydelser, der berettiger til en rigsretssag, konkluderer Brenner, at Obama må tvinges til omgående at træde tilbage. Alt imens Kongressen har alle beviserne for at stille ham for en rigsret, så advarer Brenner om, at niveauet af politiske intriger og partiskhed gør en rigsretssag initieret af Kongressen usandsynlig and uordentlig. Derfor må Obama tvinges til at træde tilbage omgående. Brenner nævner den nylige sag med Pave Benedict 16., som trådte tilbage som følge af Vatikanets manglende evne til at håndtere Kirkens pædofili-skandale, for at tillade en mere kvalificeret efterfølger at overtage Pavestolen, som model for at fremtvinge Obamas omgående tilbagetræden.

Julia Timosjenko viser sine sande farver i nyligt lækket optagelse af telefonsamtale

24. marts 2014 – I en nyligt lækket telefonsamtale truer tidligere ukrainske premierminister Julia Timosjenko med at dræbe Putin («den skiderik») og alle russere. »Drøb de forbandede 'katsaps'[1] sammen med deres leder.« »Forvandl Rusland til en afbrændt mark.« Da tidligere nationale sikkerhedsrådgiver Nestor Shufrych, den anden person i samtalen, spurgte hende, »hvad skal vi stille op med resten af de 8 millioner russere, der stadig lever i Ukraine ... det er de rigtige slyngler«, siger Timosjenko, »For helvede, vi burde affyre atombomber mod dem.«

[1] Et skældsord primært brugt af ukrainere, som refererer til russere. Kommer af ordet 'ged' (tsap) og henviser til de gedebukkeskæg, som engang var næsten universelt populære i Rusland.

Julia Timosjenko viser sine sande farver i nyligt lækket optagelse af telefonsamtale

24. marts 2014 – I en nyligt lækket telefonsamtale truer

tidligere ukrainske premierminister Julia Timosjenko med at dræbe Putin («den skiderik») og alle russere. »Dræb de forbandede 'katsaps'[1] sammen med deres leder.« »Forvandl Rusland til en afbrændt mark.« Da tidligere nationale sikkerhedsrådgiver Nestor Shufrych, den anden person i samtalen, spurgte hende, »hvad skal vi stille op med resten af de 8 millioner russere, der stadig lever i Ukraine ... det er de rigtige slyngler«, siger Timosjenko, »For helvede, vi burde affyre atombomber mod dem.«

[1] Et skældsord primært brugt af ukrainere, som refererer til russere. Kommer af ordet 'ged' (tsap) og henviser til de gedebukkeskæg, som engang var næsten universelt populære i Rusland.

NAWAPA XXI diskuteret ved Johns Hopkins Institut for Vand

Onsdag aften afholdt Johns Hopkins Skole for Avancerede Internationale Studier et arrangement om international vandsikkerhed med titlen »Vand: Det afgørende led i bæredygtig udvikling.« Tilstede ved arrangementet var Michael Kirsch, hovedforfatteren til rapporten fra 2012 NAWAPA XXI og medfølgende lovudkast til projektet. Denne NAWAPA XXI-rapport skitserede nødvendigheden, processen og fordelene af at bygge

North American Water and Power Alliance (Det nordamerikanske vand- og elektricitetssamarbejde) for det 21. århundrede, som er drevet ved atomkraft, og blev fornylig afløst af den omfattende rapport, Nuclear NAWAPA XXI: Gateway to the Fusion Economy.

SAIS-præsentationen handlede om spørgsmålet om adgang til vand som en global udfordring, og en udfordring, som vil blive stadig mere vanskelig i de kommende årtier. Ifølge Marc Robert, øverste driftsleder ved Water Asset Management, vil den globale efterspørgsel på vand i år 2030 stige med 40 % over, hvad den er i dag.

Alt imens afsaltning blev diskuteret som et positivt potentiale, bedømte talerne det til at være for kostbar en investering. Den sydvestlige del [af USA] har brug for, hvad der svarer til endnu en Coloradoflod for at kunne opretholde behovet for vand og fødevarer. Coloradofloden er i øjeblikket kilden til vand for 15 % af nationens afgrøder.

Under spørgsmål-og-svar-tiden rejste Michael Kirsch spørgsmålet om udsigterne for opførelse af NAWAPA XXI. Han nævnte et kort, som var blevet brugt af Benjamin Zaitchik, assisterende professor ved John Hopkins' Department of Earth and Planetary Sciences, og som forudsagde, at nedbørsmængden på de nordlige breddegrader fortsat vil stige, mens tørketilstanden i syden vil forværres i de kommende årtier. Kirsch påpegede, at denne kendsgerning er endnu en grund til omgående at påbegynde opførelsen af NAWAPA XXI. De store floder i Alaska, hvis løb ville blive modificeret gennem et system af dæmninger, pumper og kanaler, kunne levere mere end tilstrækkeligt med vand til det udtørrede sydvesten. Floderne i det vestlige Alaska, Susitna, Copper, Tanana, Yukon, Taku, Stikine, Nass og Skeena har alle gennemsnitligt 40 mio. acre feet årligt (MAFY) afstrømning af ferskvand. Ved at indhente blot 5 % af denne afstrømning kunne USA have gavn af, hvad der svarer til endnu 3 Coloradofloder.

Som en yderligere tilføjelse påpegede Kirsch de miljømæssige udfordringer, som en overflod af vandressourcer mod nord repræsenterer. På grund af manglen på direkte sollys året rundt på disse breddegrader er vandet mindre produktivt. Det er i mindre grad i stand til at understøtte fotosyntesen gennem at forvandle vand til planteliv. Kirsch bemærkede, at vand, der bruges på de sydlige breddegrader, som i Californien, hvor 1/3 af USA's afgrøder dyrkes, er 5,5 gange så produktivt.

Selv om responsen fra panelet var blandet, blev spørgsmålet om en nordamerikansk alliance mellem USA, Canada og Mexico for at styre vort kontinents vandressourcer et tema i de efterfølgende spørgsmål og svar.

GCC-lande stadig forenet under Union Jack

24. marts 2014 – Internt står Golfens Samarbejdsråd (GCC) over for en stor politisk og diplomatisk krise, men eksternt forbliver det loyalt over for de angloamerikanske planer om at destabilisere og opsplitte de større nationer i det Sydvestlige Asien gennem terrorisme og religiøse krige. 5. marts kaldte Saudi Arabien, De forenede arabiske Emirater og Bahrain deres ambassadører hjem fra Qatar pga. det, de betegnede som sidstnævntes indblanding i deres landes interne sikkerhedsanliggender.

Uenigheden har forbindelse med Qatars fortsatte støtte til det Muslimske Broderskab (MB) i Egypten og andre arabiske lande, mens Saudi Arabien i slutningen af februar havde erklæret

Broderskabet for en terrorgruppe sammen med flere bevæbnede, islamiske grupper, som er aktive i den sekteriske blodsudgydelse i Syrien og Irak. Egypten har også erklæret MB for en terrorgruppe, og dets topledere er alle fængslede. Ligeledes har Saudi Arabien støttet revolten/militærkuppet i Egypten imod MB-regeringen siden juli 2013.

I tilbageblik har saudierne haft et had/kærlighedsforhold til MB i mere end 50 år. For saudierne var de nyttige redskaber imod egyptiske regeringer, begyndende i Gamal Abdul Nassers regeringstid, mens saudierne og andre GCC-lande var nyttige for MB som rige finansstøtter. Men de var uenige om teologiske og politiske principper. Egypten, engang de arabiske nationers politiske og demografiske rygrad, er planlagt til at blive svækket og blive sekundær til Saudi Arabien i regionale anliggender.

Med hensyn til Riyadh's erklæring om krig mod terror, så er det et stunt, som de udførte efter at de var blevet afsløret som den største støtte af islamisk terror af mange lande i regionen, inkl. dens hovedofre, Syrien og Irak. Dette kommer oven i landets rolle i terrorangrebene den 11. september i USA og afsløringen af dets støtte til tjetjenske og andre kaukasiske terrorgrupper i Rusland.

Selv om Golfstaterne nok støtter forskellige terrorgrupper og politiske grupper, der undertiden er i konflikt med hinanden, i Syrien og Irak, så passer den kollektive nettovirkning ind i den angloamerikanske dagsorden for regimeskift og fragmentering af nationer langs etniske og religiøse linjer.

Saudi-Qatar-UAE-Kuwait-terrorkrigen mod Syrien og Irak står over for store udfordringer, idet de syriske og irakiske hære genvinder vigtige strategiske positioner på jorden fra disse splittede terrorgrupper. De saudiske efterretningstjenester er nu i færd med at reorganisere et stort antal af de forskellige terrorgrupper til en hær kaldet den Islamiske Front med henblik på at lancere en ny offensiv mod Damaskus.

Obamaregeringen og NATO støtter i balance med hinanden den nye hær, siden saudierne angiveligt skulle have udrenset den for pro-al-Qaeda-terrorgrupperne, såsom Jabhat al-Nusra og den Islamiske Stat i Irak og Levanten. I mellemtiden kan de to sidstnævnte stadig nyde støtte fra Qatar, mens de besætter grænseområdet mellem Irak og Syrien.

GCC-lande stadig forenet under Union Jack.

24. marts 2014 – Internt står Golfens Samarbejdsråd (GCC) over for en stor politisk og diplomatisk krise, men eksternt forbliver det loyalt over for de angloamerikanske planer om at destabilisere og opsplitte de større nationer i det Sydvestlige Asien gennem terrorisme og religiøse krige. 5. marts kaldte Saudi Arabien, De forenede arabiske Emirater og Bahrain deres ambassadører hjem fra Qatar pga. det, de betegnede som sidstnævntes indblanding i deres landes interne sikkerhedsanliggender.

Unigheden har forbindelse med Qatars fortsatte støtte til det Muslimske Broderskab (MB) i Egypten og andre arabiske lande, mens Saudi Arabien i slutningen af februar havde erklæret Broderskabet for en terrorgruppe sammen med flere bevæbnede, islamiske grupper, som er aktive i den sekteriske blodsudgydelse i Syrien og Irak. Egypten har også erklæret MB for en terrorgruppe, og dets topledere er alle fængslede. Ligeledes har Saudi Arabien støttet revolten/militærkuppet i Egypten imod MB-regeringen siden juli 2013.

I tilbageblik har saudierne haft et had/kærlighedsforhold til MB i mere end 50 år. For saudierne var de nyttige redskaber

imod egyptiske regeringer, begyndende i Gamal Abdul Nassers regeringstid, mens saudierne og andre GCC-lande var nyttige for MB som rige finansstøtter. Men de var uenige om teologiske og politiske principper. Egypten, engang de arabiske nationers politiske og demografiske rygrad, er planlagt til at blive svækket og blive sekundær til Saudi Arabien i regionale anliggender.

Med hensyn til Riyadh's erklæring om krig mod terror, så er det et stunt, som de udførte efter at de var blevet afsløret som den største støtte af islamisk terror af mange lande i regionen, inkl. dens hovedofre, Syrien og Irak. Dette kommer oven i landets rolle i terrorangrebene den 11. september i USA og afsløringen af dets støtte til tjetjenske og andre kaukasiske terrorgrupper i Rusland.

Selv om Golfstaterne nok støtter forskellige terrorgrupper og politiske grupper, der undertiden er i konflikt med hinanden, i Syrien og Irak, så passer den kollektive nettovirkning ind i den angloamerikanske dagsorden for regimeskift og fragmentering af nationer langs etniske og religiøse linjer.

Saudi-Qatar-UAE-Kuwait-terrorkrigen mod Syrien og Irak står over for store udfordringer, idet de syriske og irakiske hære genvinder vigtige strategiske positioner på jorden fra disse splittede terrorgrupper. De saudiske efterretningstjenester er nu i færd med at reorganisere et stort antal af de forskellige terrorgrupper til en hær kaldet den Islamiske Front med henblik på at lancere en ny offensiv mod Damaskus. Obamaregeringen og NATO støtter i balance med hinanden den nye hær, siden saudierne angiveligt skulle have udrenset den for pro-al-Qaeda-terrorgrupperne, såsom Jabhat al-Nusra og den Islamiske Stat i Irak og Levanten. I mellemtiden kan de to sidstnævnte stadig nyde støtte fra Qatar, mens de besætter grænseområdet mellem Irak og Syrien.

(Stop 3. Verdenskrig; Imperium)

EIR stiller udenrigsminister Lidegaard spørgsmål om neo-nazister i Ukraines regering og LaRouches advarsel om atomkrig

København, 24. marts 2014 – (EIRNS) – I dag stillede EIR's Københavnskorrespondent Michelle Rasmussen den nye danske udenrigsminister Martin Lidegaard tre skarpe spørgsmål om neo-nazisternes rolle i Ukraine (i lyset af den danske debat om spørgsmålet) og truslen om atomkrig, på hans første pressekonference for internationale journalister på Udenrigsministeriets Internationale Pressecenter. Lidegaard svarede ved at nedspille neo-nazisternes rolle og benægte faren for atomkrig. Hans svar mht. neo-nazisternes rolle blev udfordret af EIR, der opremsede alle deres poster i regeringen. Hans svar viste, at den danske regering er under pres pga. debatten her.

Som svar på, hvordan man skulle forhindre neo-nazistiske provokationer i Østukraine i at føre til militærkonfrontation sagde Lidegaard, at han og Sveriges udenrigsminister havde lagt pres på den ukrainske regering om at forhindre krænkelser af den russiske minoritets menneskerettigheder, og han opfordrede til sammen med Rusland at sende hundreder af uafhængige observatører for at dokumentere evt. krænkelser, og bekræfte eller afvise rygter.

Her følger detaljerne:

EIR's lydfil af hele pressekonference (redigeret lidt): mp3

EIR's spørgsmål kommer på 4.34 og 24.30

Efter nogle korte, indledende bemærkninger om Ukraine samt et andet emne, pegede Lidegaard på *EIR* for det første spørgsmål:

EIR: (efter identifikation) »To spørgsmål om Ukraine. Den danske forsker Peter Munk Jensen fra Dansk Institut for Internationale Studier[1] har offentligt udtalt sig i den danske presse og stillet spørgsmålet, hvorfor de vestlige regeringer ignorerer den kendsgerning, at halvdelen af den nye ukrainske regering består af højreorienterede ekstremister med en neo-nazistisk ideologi, inkl. Svoboda, Sektor Højre, med Jarosj og Parubij, og den Ukrainske Nationalsamling (politisk parti, -red.), og deres medlemmer var i spidsen af magtovertagelsen.

Hvorfor distancerer den danske regering sig ikke fra disse neo-nazister, 70 år efter vi sagde 'Aldrig mere'?

Og, et relateret spørgsmål, hvad er dit svar på min redaktør, Lyndon LaRouches advarsel om, at den britiske regerings og Obamaregeringens fortsatte, eskalerende konfrontationspolitik over for Rusland og Kina kunne føre direkte til atomkrig?«

Lidegaard: »Jeg tror ikke, jeg kan genkende nogle af de to vurderinger. Hvad angår Svobodas deltagelse i den ukrainske regering, så er der, så vidt jeg husker, fire ud af tyve, der kommer fra Svoboda, og dernæst er der to viceforsvarsministre, som ikke er regeringsmedlemmer, som kommer fra Nationalpartiet. Svoboda, de er valgt; jeg kan ikke lide neo-nazister, eller nationalister, mere end nogen andre, men jeg tror, at retorikken omkring dette undertiden er lidt

overdrevet. Lad os ikke glemme, at det er en jøde, der nu er premierminister i Ukraine. At kalde ham for en neo-nazist er lidt for meget, vil jeg påstå. Størstedelen af regeringen komme ikke fra nationalistiske partier.

Vi har bedt dem om at danne en koalition som en overgangsregering, der skulle være så bred som muligt, og føre den politiske kamp ind i parlamentet, i en dialog, i stedet for på gaden. Så man må også tage disse mennesker, der er valgt, alvorligt, og den aktuelle overgangsregering støttes af 82 % af parlamentet. Og vi behøver valg til præsidentembedet så snart som muligt, og derefter må vi have valg til parlamentet, selvfølgelig, for at få en regering, der er valgt på en mere normal måde.

Men som jeg ser situationen i Ukraine, jeg besøgte Kiev få blot to uger siden, i en situation som denne er der brug for autoritet, der er brug for, at politiet, staten, guvernørerne fungerer, for man er meget tæt på kaos, hvis man ikke har det, hvis man ikke har en regering. Og, så vidt jeg kan tænke, så er ingen regering perfekt. Heller ikke den ukrainske, men det er mit indtryk, at de arbejder meget seriøst med reformer, både om korrupsion, domstolene de demokratiske reformer og de økonomiske reformer, inden for rammerne af IMF. Og, som en del af dette, en uafhængig vurdering af, hvad der faktisk skete på Maidan, sammen med Europarådet.

Så jeg mener faktisk, at hvis man ser på regeringens handlinger, så tror jeg de er på rette vej, men i en meget, meget vanskelig situation.«

»Jeg ser ikke ... Jeg ser mange trusler i den aktuelle situation, men jeg mener ikke, det er rimeligt at sige, at vi er tæt på en atomkrig. Det tror jeg ikke. Jeg hører ikke nogen af parterne i konflikten, som på nogen måde kommer med udsagn, som giver dette signal.«

Efter adskillige andre spørgsmål om Ukraine stillede **EIR** et opfølgende spørgsmål, idet hun identificerede, en efter en, alle de poster, som Svoboda, Sektor Højre og den Ukrainske Nationalsamling [politisk parti, -red.] besatte.

Listen er:

Svoboda:

Oleksandr Sych, stedf. premierminister for økonomi.

Ihor Tenyukh, forsvarsminister. Deltager i Svobodas møder, men det vides ikke, om han er medlem.

Serhiy Kvit, undervisningsminister.

Andriy Makhnyk økologi- og naturressourceminister.

Ihor Shvaiko, landbrugs- og fødevarerminister.

Oleh Makhnitsky, statsanklager.

Sektor Højre:

Andriy Parubiy, medstifter af Svoboda. Formand for sikkerhedskomiteen og den nationale forsvarskomite. Han har opsyn med forsvarsministeriet og de væbnede styrker.

Dmytro Yarosh, stedf. for Parubiy, leder af Sektor Højres parlamentsgruppe.

Ukrainian National Assembly – Ukrainian National Self Defense (UNA-UNSO):

Beskrevet som nationalistisk, ekstremt højreparti, antisemitisk.

Tetyana Chernovol, journalist, leder af anti-korrupcionskontoret med titel af minister.

Dmytro Bulatov, torteret aktivist, minister for ungdom og sport.

Lidegaard: »Da man foretog denne vurdering, bad jeg om en bekræftet liste om dette fra vores ambassade i Kiev. Jeg kan ikke fortælle dig alle navnene udenad, men du kan få listen, og konklusion ud fra den er, at de sidste navne, du nævnte, [fra partiet Ukrainisk Nationalsamling], ikke er medlemmer af regeringen, men er viceministre, og at, ud af 20 højtplacerede regeringsmedlemmer, er der måske 4 eller 5, jeg tror, det var 4, fra Svoboda, men jeg kan ikke gå ind i en detaljeret diskussion ... «

EIR: »Men mit spørgsmål var, at Nationalgarden nu er i færd med at inkorporere 20.000 af kæmperne fra Maidan og deres associerede, og folkene fra Sektor Højre er allerede blevet sendt til det østlige Ukraine. Mit spørgsmål lyder, hvordan kan du og den danske regering hjælpe med at forhindre, at disse elementer vil engagere sig i provokationer i det østlige Ukraine, som kunne eskalere til en militær konfrontation?

Lidegaard: »Det er et meget relevant spørgsmål, og de to bedste ting, vi kan gøre, og som vi har gjort, er selvfølgelig at lægge udtrykkeligt pres på den ukrainske regering om, at de må opføre sig, selvfølgelig, i overensstemmelse med de samme demokratiske love og menneskerettighedslove, som vi kræver af Rusland. Og da jeg, sammen med Carl Bildt (den svenske

udenrigsminister), mødtes med den ukrainske regering, understregede vi naturligvis dette. At vi forventer, at den ukrainske regering er en del af løsningen, ikke en del af problemet. Hvilket selvfølgelig betyder, at vi ikke ville acceptere nogen form for fremprovokeret vold mod russiske minoriteter, osv.«

Det andet, som han opfordrede til, var at sende hundreder af uafhængige observatører, sammen med Rusland, ind i det sydlige og østlige Ukraine for at dokumentere evt. vold ... ikke at lade det gå ubemærket hen, og afvise »ren fantasi« eller bekræfte »tragiske kendsgerninger.«

Det er sandsynligvis det bedste, vi kan gøre for at undgå vold i det hele taget, og for at standse rygterne. [mr]

[1] <http://schillerinstitut.dk/drupal/node/1548>

Her følger den originale engelske rapport.

EIR questions Danish Foreign Minister about neo-Nazis in Ukraine's government and LaRouche's nuclear war warning

COPENHAGEN, March 24, 2014 (EIRNS) – Today, EIR's Copenhagen correspondent Michelle Rasmussen asked the new Danish Foreign

Minister Martin Lidegaard (Social Liberal Party) three sharp questions about the role of the neo-Nazi's in Ukraine (in light of the public Danish debate about this issue), and the threat of nuclear war, at his first press conference for international journalists, held at the International Press Center, run by the Foreign Ministry. Lidegaard's response was to downplay the role of the neo-Nazis, and to deny the danger of nuclear war. His answer regarding the neo-Nazis was challenged by EIR by listing all the government positions. His response showed that the Danish government is under pressure because of the debate here. In answer to how to prevent the danger that neo-Nazi provocations in east Ukraine could lead to military confrontation, Lidegaard said that he and the Swedish foreign minister had put pressure on the Ukrainian government to prevent human rights violations against the Russian minority, and called for sending hundreds of independent observers, together with Russia, to document any violations, and to confirm or dispel rumors. Details follow:

After brief opening remarks about Ukraine, and another subject, Lidegaard pointed to EIR for the first question:

EIR: (after identification) "Two questions about Ukraine. The Danish researcher Peter Munk Jensen, from the Danish Institute for International Studies, has been speaking out in the Danish press, asking why the western governments are ignoring the fact that half of the new Ukrainian government consists of right wing extremists, with neo-Nazi ideology, including Svoboda, the Right Sector, with Yarosh and Parubiyi, and the Ukrainian National Assembly, and their members were at the forefront of the seizure of power.

"Why is the Danish government not distancing itself from these neo-Nazis, 70 years after we said, "Never Again."?"

"And, the related question is, what is your response to my editor Lyndon LaRouche's warning that the continued escalating confrontation policy by the British, and the Obama

administration, against Russia and China, could lead directly to nuclear war?"

Lidegaard: "I don't think I recognize either of the two assessments. When it comes to Svoboda's membership of the Ukrainian government, as far as I remember, it is four out of twenty, which are from Svoboda, and then you have two vice ministers, who are not members of the cabinet, who come from the National Party. Svoboda, they are elected, I don't like neo-Nazi, or nationalist more than any others, but I think that sometimes, the rhetoric about this is a little out of hand.

"Let's not forget that it is a Jew who is Prime Minister now in Ukraine. To call him a neo-Nazi, is a little too much, I would argue. Most of the government is from no nationalistic parties.

"We asked them to form a coalition as a transitional government, to be as broad as possible, to get the political fight into the parliament, in a dialogue, instead of on the streets. So you also need to take these people, who are elected, seriously, and the present transitional government is now supported by 82% of the parliament. And we need presidential elections as soon as possible, and after that, we need parliamentary elections, of course, to have a government which is elected in a more normal way.

"But, as I see the situation in Ukraine, I visited Kiev only two or three weeks ago, in a situation like this, you need authority, you need the police, the state, the governors to work, because you are very close to chaos, if you don't have that, if you don't have a government. And, as far as I think, no governments are perfect. Neither is the Ukrainian, but the impression I have is that they work very seriously with reforms, both on corruption, on the courts, on the democratic reforms, and on the economic reforms, in an IMF-framework. Also, as a part of that, an independent assessment about what was actually going on at the Maidan, together with the Council of Europe.

“So I think, actually, if you look at the actions of the government, I think they are in the right way, but in a very, very difficult situation.

“I don’t see – I see many threats in the present situation, but I don’t think it’s fair to say that we are close to nuclear war. I don’t think so. I hear no parties in the conflict arguing any way that could give that signal.”

After several other questions about Ukraine, EIR, asked a follow-up question, identifying, one by one, all of the positions which Svoboda, the Right Sector, and the Ukrainian National Assembly had received.

Lidegaard: “When this assessment was made, I asked for a confirmed list about this from our embassy in Kiev. I’m not able to tell you all the names by heart, but we can share it with you, and the conclusion from that list was that the last names that you mentioned there [from the Ukrainian National Assembly], are not members of the cabinet, but are vice ministers, and that out of the 20 senior members of cabinet, it might be 4 or 5, I think it was 4, was Svoboda, but I will not be able to have a detailed discussion...”

EIR: “But my question was, and the National Guard is now incorporating 20,000 of the fighters from the Maidan, and their associates, and the Right Sector people have already been deployed into eastern Ukraine. My question is, now can you and the Danish government help prevent that these elements will be involved in provocations in eastern Ukraine, which can escalate to a military confrontation?

Lidegaard: “That’s a very relevant question, and the two best things we can do, which we have done, is, of course, to put explicit pressure on the Ukrainian government, that they have to perform, of course, according to the same democratic and human rights rules, which we are demanding from Russia. And, when I met, together with Carl Bildt (the Swedish foreign

minister) the Ukrainian government, of course, we emphasized this. That we expect the Ukrainian government to be part of the solution, and not part of the problem. Which means, of course, that we wouldn't accept any kind of provoked violence against Russian minorities, and so forth."

The second thing that he called for is sending in hundreds of independent observers, together with Russia, in southern and eastern Ukraine, to document any violations – to not leave them unknown, and to dispel "pure fantasy" or confirm "tragic reality."

That's probably the best we can do to avoid the violence in itself, and stop the rumors. [mr]

Schiller Instituttets Ugeavis 13 / 2014

[Download \(PDF, Unknown\)](#)

EIR stiller udenrigsminister Lidegaard spørgsmål om neo- nazister

i Ukraines regering og LaRouches advarsel om atomkrig

København, 24. marts 2014 – (EIRNS) – I dag stillede *EIR's* Københavnskorrespondent Michelle Rasmussen den nye danske udenrigsminister Martin Lidegaard tre skarpe spørgsmål om neo-nazisternes rolle i Ukraine (i lyset af den danske debat om spørgsmålet) og truslen om atomkrig, på hans første pressekonference for internationale journalister på Udenrigsministeriets Internationale Pressecenter. Lidegaard svarede ved at nedspille neo-nazisternes rolle og benægte faren for atomkrig. Hans svar mht. neo-nazisternes rolle blev udfordret af *EIR*, der opremsede alle deres poster i regeringen. Hans svar viste, at den danske regering er under pres pga. debatten her.

Som svar på, hvordan man skulle forhindre neo-nazistiske provokationer i Østukraine i at føre til militærkonfrontation sagde Lidegaard, at han og Sveriges udenrigsminister havde lagt pres på den ukrainske regering om at forhindre krænkelser af den russiske minoritets menneskerettigheder, og han opfordrede til sammen med Rusland at sende hundreder af uafhængige observatører for at dokumentere evt. krænkelser, og bekræfte eller afvise rygter.

Her følger detaljerne:

EIR's lydfil af hele pressekonference (redigeret lidt): mp3

EIR's spørgsmål kommer på 4.34 og 24.30

Efter nogle korte, indledende bemærkninger om Ukraine samt et

andet emne, pegede Lidegaard på *EIR* for det første spørgsmål:

EIR: (efter identifikation) »To spørgsmål om Ukraine. Den danske forsker Peter Munk Jensen fra Dansk Institut for Internationale Studier[1] har offentligt udtalt sig i den danske presse og stillet spørgsmålet, hvorfor de vestlige regeringer ignorerer den kendsgerning, at halvdelen af den nye ukrainske regering består af højreorienterede ekstremister med en neo-nazistisk ideologi, inkl. Svoboda, Sektor Højre, med Jarosj og Parubij, og den Ukrainske Nationalsamling (politisk parti, -red.), og deres medlemmer var i spidsen af magtovertagelsen.

Hvorfor distancerer den danske regering sig ikke fra disse neo-nazister, 70 år efter vi sagde 'Aldrig mere'?

Og, et relateret spørgsmål, hvad er dit svar på min redaktør, Lyndon LaRouches advarsel om, at den britiske regerings og Obamaregeringens fortsatte, eskalerende konfrontationspolitik over for Rusland og Kina kunne føre direkte til atomkrig?«

Lidegaard: »Jeg tror ikke, jeg kan genkende nogle af de to vurderinger. Hvad angår Svobodas deltagelse i den ukrainske regering, så er der, så vidt jeg husker, fire ud af tyve, der kommer fra Svoboda, og dernæst er der to viceforsvarsministre, som ikke er regeringsmedlemmer, som kommer fra Nationalpartiet. Svoboda, de er valgt; jeg kan ikke lide neo-nazister, eller nationalistiske, mere end nogen andre, men jeg tror, at retorikken omkring dette undertiden er lidt overdrevet. Lad os ikke glemme, at det er en jøde, der nu er premierminister i Ukraine. At kalde ham for en neo-nazist er lidt for meget, vil jeg påstå. Størstedelen af regeringen kommer ikke fra nationalistiske partier.

Vi har bedt dem om at danne en koalition som en

overgangsregering, der skulle være så bred som muligt, og føre den politiske kamp ind i parlamentet, i en dialog, i stedet for på gaden. Så man må også tage disse mennesker, der er valgt, alvorligt, og den aktuelle overgangsregering støttes af 82 % af parlamentet. Og vi behøver valg til præsidentembedet så snart som muligt, og derefter må vi have valg til parlamentet, selvfølgelig, for at få en regering, der er valgt på en mere normal måde.

Men som jeg ser situationen i Ukraine, jeg besøgte Kiev få blot to uger siden, i en situation som denne er der brug for autoritet, der er brug for, at politiet, staten, guvernørerne fungerer, for man er meget tæt på kaos, hvis man ikke har det, hvis man ikke har en regering. Og, så vidt jeg kan tænke, så er ingen regering perfekt. Heller ikke den ukrainske, men det er mit indtryk, at de arbejder meget seriøst med reformer, både om korrupsion, domstolene de demokratiske reformer og de økonomiske reformer, inden for rammerne af IMF. Og, som en del af dette, en uafhængig vurdering af, hvad der faktisk skete på Maidan, sammen med Europarådet.

Så jeg mener faktisk, at hvis man ser på regeringens handlinger, så tror jeg de er på rette vej, men i en meget, meget vanskelig situation.«

»Jeg ser ikke ... Jeg ser mange trusler i den aktuelle situation, men jeg mener ikke, det er rimeligt at sige, at vi er tæt på en atomkrig. Det tror jeg ikke. Jeg hører ikke nogen af parterne i konflikten, som på nogen måde kommer med udsagn, som giver dette signal.«

Efter adskillige andre spørgsmål om Ukraine stillede **EIR** et opfølgende spørgsmål, idet hun identificerede, en efter en, alle de poster, som Svoboda, Sektor Højre og den Ukrainske Nationalsamling [politisk parti, -red.] besatte.

Listen er:

Svoboda:

Oleksandr Sych, stedf. premierminister for økonomi.

Ihor Tenyukh, forsvarsminister. Deltager i Svobodas møder, men det vides ikke, om han er medlem.

Serhiy Kvit, undervisningsminister.

Andriy Makhnyk økologi- og naturressourceminister.

Ihor Shvaiko, landbrugs- og fødevareminister.

Oleh Makhnitsky, statsanklager.

Sektor Højre:

Andriy Parubiy, medstifter af Svoboda. Formand for sikkerhedskomiteen og den nationale forsvarskomite. Han har opsyn med forsvarsministeriet og de væbnede styrker.

Dmytro Yarosh, stedf. for Parubiy, leder af Sektor Højres parlamentsgruppe.

Ukrainian National Assembly – Ukrainian National Self Defense (UNA-UNSO):

Beskrevet som nationalistisk, ekstremt højreparti, antisemitisk.

Tetyana Chernovol, journalist, leder af anti-korrupcionskontoret med titel af minister.

Dmytro Bulatov, torteret aktivist, minister for ungdom og

sport.

Lidegaard: »Da man foretog denne vurdering, bad jeg om en bekræftet liste om dette fra vores ambassade i Kiev. Jeg kan ikke fortælle dig alle navnene udenad, men du kan få listen, og konklusion ud fra den er, at de sidste navne, du nævnte, [fra partiet Ukrainisk Nationalsamling], ikke er medlemmer af regeringen, men er viceministre, og at, ud af 20 højtplacerede regeringsmedlemmer, er der måske 4 eller 5, jeg tror, det var 4, fra Svoboda, men jeg kan ikke gå ind i en detaljeret diskussion ... «

EIR: »Men mit spørgsmål var, at Nationalgarden nu er i færd med at inkorporere 20.000 af kæmperne fra Maidan og deres associerede, og folkene fra Sektor Højre er allerede blevet sendt til det østlige Ukraine. Mit spørgsmål lyder, hvordan kan du og den danske regering hjælpe med at forhindre, at disse elementer vil engagere sig i provokationer i det østlige Ukraine, som kunne eskalere til en militær konfrontation?

Lidegaard: »Det er et meget relevant spørgsmål, og de to bedste ting, vi kan gøre, og som vi har gjort, er selvfølgelig at lægge udtrykkeligt pres på den ukrainske regering om, at de må opføre sig, selvfølgelig, i overensstemmelse med de samme demokratiske love og menneskerettighedslove, som vi kræver af Rusland. Og da jeg, sammen med Carl Bildt (den svenske udenrigsminister), mødtes med den ukrainske regering, understregede vi naturligvis dette. At vi forventer, at den ukrainske regering er en del af løsningen, ikke en del af problemet. Hvilket selvfølgelig betyder, at vi ikke ville acceptere nogen form for fremprovokeret vold mod russiske minoriteter, osv.«

Det andet, som han opfordrede til, var at sende hundreder af uafhængige observatører, sammen med Rusland, ind i det sydlige og østlige Ukraine for at dokumentere evt. vold ... ikke at lade det gå ubemærket hen, og afvise »ren fantasi« eller bekræfte »tragiske kendsgerninger.«

Det er sandsynligvis det bedste, vi kan gøre for at undgå vold i det hele taget, og for at standse rygterne. [mr]

[1] <http://schillerinstitut.dk/drupal/node/1548>

Her følger den originale engelske rapport.

EIR questions Danish Foreign Minister about neo-Nazis in Ukraine's government and LaRouche's nuclear war warning

COPENHAGEN, March 24, 2014 (EIRNS) – Today, EIR's Copenhagen correspondent Michelle Rasmussen asked the new Danish Foreign Minister Martin Lidegaard (Social Liberal Party) three sharp questions about the role of the neo-Nazi's in Ukraine (in light of the public Danish debate about this issue), and the threat of nuclear war, at his first press conference for international journalists, held at the International Press Center, run by the Foreign Ministry. Lidegaard's response was to downplay the role of the neo-Nazis, and to deny the danger

of nuclear war. His answer regarding the neo-Nazis was challenged by EIR by listing all the government positions. His response showed that the Danish government is under pressure because of the debate here. In answer to how to prevent the danger that neo-Nazi provocations in east Ukraine could lead to military confrontation, Lidegaard said that he and the Swedish foreign minister had put pressure on the Ukrainian government to prevent human rights violations against the Russian minority, and called for sending hundreds of independent observers, together with Russia, to document any violations, and to confirm or dispel rumors. Details follow:

After brief opening remarks about Ukraine, and another subject, Lidegaard pointed to EIR for the first question:

EIR: (after identification) "Two questions about Ukraine. The Danish researcher Peter Munk Jensen, from the Danish Institute for International Studies, has been speaking out in the Danish press, asking why the western governments are ignoring the fact that half of the new Ukrainian government consists of right wing extremists, with neo-Nazi ideology, including Svoboda, the Right Sector, with Yarosh and Parubiyi, and the Ukrainian National Assembly, and their members were at the forefront of the seizure of power.

"Why is the Danish government not distancing itself from these neo-Nazis, 70 years after we said, "Never Again."?"

"And, the related question is, what is your response to my editor Lyndon LaRouche's warning that the continued escalating confrontation policy by the British, and the Obama administration, against Russia and China, could lead directly to nuclear war?"

Lidegaard: "I don't think I recognize either of the two assessments. When it comes to Svoboda's membership of the Ukrainian government, as far as I remember, it is four out of twenty, which are from Svoboda, and then you have two vice ministers, who are not members of the cabinet, who come from

the National Party. Svoboda, they are elected, I don't like neo-Nazi, or nationalist more than any others, but I think that sometimes, the rhetoric about this is a little out of hand.

"Let's not forget that it is a Jew who is Prime Minister now in Ukraine. To call him a neo-Nazi, is a little too much, I would argue. Most of the government is from no nationalistic parties.

"We asked them to form a coalition as a transitional government, to be as broad as possible, to get the political fight into the parliament, in a dialogue, instead of on the streets. So you also need to take these people, who are elected, seriously, and the present transitional government is now supported by 82% of the parliament. And we need presidential elections as soon as possible, and after that, we need parliamentary elections, of course, to have a government which is elected in a more normal way.

"But, as I see the situation in Ukraine, I visited Kiev only two or three weeks ago, in a situation like this, you need authority, you need the police, the state, the governors to work, because you are very close to chaos, if you don't have that, if you don't have a government. And, as far as I think, no governments are perfect. Neither is the Ukrainian, but the impression I have is that they work very seriously with reforms, both on corruption, on the courts, on the democratic reforms, and on the economic reforms, in an IMF-framework. Also, as a part of that, an independent assessment about what was actually going on at the Maidan, together with the Council of Europe.

"So I think, actually, if you look at the actions of the government, I think they are in the right way, but in a very, very difficult situation.

"I don't see – I see many threats in the present situation, but I don't think it's fair to say that we are close to nuclear war. I don't think so. I hear no parties in the conflict arguing any way that could give that signal."

After several other questions about Ukraine, EIR, asked a follow-up question, identifying, one by one, all of the positions which Svoboda, the Right Sector, and the Ukrainian National Assembly had received.

Lidegaard: "When this assessment was made, I asked for a confirmed list about this from our embassy in Kiev. I'm not able to tell you all the names by heart, but we can share it with you, and the conclusion from that list was that the last names that you mentioned there [from the Ukrainian National Assembly], are not members of the cabinet, but are vice ministers, and that out of the 20 senior members of cabinet, it might be 4 or 5, I think it was 4, was Svoboda, but I will not be able to have a detailed discussion..."

EIR: "But my question was, and the National Guard is now incorporating 20,000 of the fighters from the Maidan, and their associates, and the Right Sector people have already been deployed into eastern Ukraine. My question is, now can you and the Danish government help prevent that these elements will be involved in provocations in eastern Ukraine, which can escalate to a military confrontation?"

Lidegaard: "That's a very relevant question, and the two best things we can do, which we have done, is, of course, to put explicit pressure on the Ukrainian government, that they have to perform, of course, according to the same democratic and human rights rules, which we are demanding from Russia. And, when I met, together with Carl Bildt (the Swedish foreign minister) the Ukrainian government, of course, we emphasized this. That we expect the Ukrainian government to be part of the solution, and not part of the problem. Which means, of course, that we wouldn't accept any kind of provoked violence against Russian minorities, and so forth."

The second thing that he called for is sending in hundreds of independent observers, together with Russia, in southern and eastern Ukraine, to document any violations – to not leave them unknown, and to dispel "pure fantasy" or confirm "tragic

reality.”

That’s probably the best we can do to avoid the violence in itself, and stop the rumors. [mr]

Schiller Instituttets Ugeavis 13 – 2014

I dette nummer:

Schiller Instituttets formand, Tom Gillesberg:

»Vi har brug for samarbejde i stedet for krig«

»Man har brug for en stabil verden med langsigtede samarbejdsaftaler. Rusland og Kina vil umådelig gerne samarbejde med USA og Europa. Man har ikke lyst til krig. Hvis vi kan smide marionetterne på porten og få nogle politiske ledere, der faktisk repræsenterer befolkningen og nationernes egentlige interesser og ønsker samarbejde i stedet for konfrontation og krig, så er der en vej ud af det her.«

Lyt til Gillesbergs strategiske analyse 24. marts:

<http://schillerinstitut.dk/drupal/node/1594>

Helga Zepp-LaRouche:

Verden på randen af 3. Verdenskrig: Hvorfor modernisere USA’s atomvåben?

22. marts 2014 – Der er ikke en eneste grund til, at Tyskland

skulle gå med til selv de mindste sanktioner mod Rusland, for de er lige så meget rettet imod vore fundamentale interesser, hvor de er en del af en yderst farlig, eskalerende spiral, for enden af hvilken udslettelsen af den menneskelige civilisation gennem en global, termonuklear krig findes. Hvis denne katastrofe skal afvendes, må vi i stedet for omgående sætte en international fredsorden på dagsordenen, i hvilken alle nationer på denne planet arbejder sammen om menneskehedens fælles mål.

Hvad får EU's stats- og regeringsledere til i al hast at underskrive en delvis EU-associeringsaftale med »Jats«, af Victoria Nulands nåde overgangs-ministerpræsident i Ukraine, i hvis regering der sidder 3 nazistiske ministre, hvis chef for sikkerheds- og forsvarsrådet er medstifter af det National-Sociale Parti, Andrij Parubij, og hvis justitsminister, general Oleg Machnitzki, er et førende medlem af det ultranationalistiske Svoboda-parti? Hvorfor indgår EU en pagt med en regering, der kom til magten gennem et statskup, som fascistiske stormtropper var ansvarlige for, og samtidig lancerer sanktioner imod Rusland, som, iflg. velrenommerede internationale og frem for alt amerikanske eksperter i forfatningsret, som f.eks. John V. Whitbek og professor Stephen Cohen, har holdt sig strengt til folkeretten? **Læs s. 2**

Lyndon LaRouche:

Det er ikke et spørgsmål om intern krig i Europa;

det er et spørgsmål om en termonuklear Tredje Verdenskrig

18. marts 2014 – I sin analyse af den internationale strategiske situation efter præsident Vladimir Putins tale i dag til det russiske parlament, understregede Lyndon LaRouche, at det ikke er et spørgsmål om en krig omkring Ukraine eller internt i Europa. Det, der er ved at udspille sig, er Det britiske Imperiums fremstød for en termonuklear, Tredje

Verdenskrig. LaRouche understregede, at vi må mobilisere det amerikanske folk og Kongressen til at erkende den virkelige fare, ikke det tåbelige sludder, som pumpes ud i medierne, og mobilisere med henblik på at stille præsident Obama for en rigsret, før han udløser denne termonukleare krig efter instruktion fra Det britiske Imperium. **Læs s. 3**

EU fuldfører »Enhedsmekanisme for Afvikling«

for selvmords-bailout og -bail-in af bankerotte banksystem

21. marts 2014 – I går nåede EU frem til en »endelig løsning« på eurobanksystemets bankerot efter et møde, der varede hele natten. Den tyske finansminister Wolfgang Schäuble blev involveret i forhandlingerne omkring kl. 05.30 for at underskrive aftalen. Enhedsmekanismen for Afvikling (Single Resolution Mechanism, SRM) skal formelt godkendes af EU-parlamentet og de nationale regeringer, hvilket efter planen skal ske efter EU-parlamentssamlingen i Strassbourg midt i april, den sidste samling før EU-valgene i maj måned. **Læs s. 4**

EIR stiller udenrigsminister Lidegaard spørgsmål om neo-nazister

i Ukraines regering og LaRouches advarsel om atomkrig

København, 24. marts 2014 – (EIRNS) – I dag stillede EIR den nye danske udenrigsminister Martin Lidegaard tre skarpe spørgsmål om neo-nazisternes rolle i Ukraine (i lyset af den danske debat om spørgsmålet) og truslen om atomkrig, på hans første pressekonference for internationale journalister på Udenrigsministeriets Internationale Pressecenter. **Læs s. 4**

Forestående Obama-rejse vil handle om at lægge pres på Europa for at konfrontere Rusland, indynder sig hos saudierne

23. marts 2014 – Den britiske syndebuk Barack Obama vil indlede en seks dages rejse til Europa og Saudi Arabien søndag aften, en rundtur, der er udbredte forventninger om vil fokusere på hans forsøg på at oppiske andre nationer imod Rusland. Obama, som ledsages af udenrigsminister Kerry under hele rejsen, vil starte i Den Haag, hvor han deltager i Atomsikkerhedstopmødet, som er en international forsamling, der drejer sig om atomsikkerhed, og som flere andre statsoverhoveder vil deltage i, inkl. den kinesiske præsident Xi Jinping. Den russiske udenrigsminister Sergei Lavrov vil lede den russiske delegation.

Obama vil mødes med den kinesiske præsident den *24. marts* og sammenkalde til et G7-møde – grundlæggende set for at vise despekt over for Rusland.

25.marts vil Obama deltage i topmødet og afholde forskellige andre møder, inkl. et trilateralt møde med Sydkoreas præsident Park og premierminister Abe fra Japan.

26. marts deltager Obama i USA-EU-topmødet i Bruxelles, møder NATO's generalsekretær og taler i det belgiske parlament – alle begivenhederne forventes at dreje sig om »Ukraine-sagen« (dvs. lange ud efter Rusland).

27. marts tager Obama til Rom, hvor han møder Pave Frans, samt både Italiens præsident og premierminister.

28. marts tager Obama til Riyadh, hvor han mødes med saudiske Kong Abdullah. De vil, iflg. en briefing af Ben Rhodes i Det hvide Hus den 21. marts, diskutere en »meget bred dagsorden mht. vor igangværende støtte til sikkerheden i Golfen. Og vores støtte til den syriske opposition, hvor vi har arbejdet meget tæt sammen med saudierne, de igangværende diskussioner om fred i Mellemøsten, så vel som også atomkraftforhandlingerne med Iran ...«

Forestående Obama-rejse vil handle om at lægge pres på Europa for at konfrontere Rusland, indynder sig hos saudierne

23. marts 2014 – Den britiske syndebuk Barack Obama vil indlede en seks dages rejse til Europa og Saudi Arabien søndag aften, en rundtur, der er udbredte forventninger om vil fokusere på hans forsøg på at oppiske andre nationer imod Rusland. Obama, som ledsages af udenrigsminister Kerry under hele rejsen, vil starte i Den Haag, hvor han deltager i Atomsikkerhedstopmødet, som er en international forsamling, der drejer sig om atomsikkerhed, og som flere andre statsoverhoveder vil deltage i, inkl. den kinesiske præsident Xi Jinping. Den russiske udenrigsminister Sergei Lavrov vil lede den russiske delegation.

Obama vil mødes med den kinesiske præsident den 24. marts og sammenkalde til et G7-møde – grundlæggende set for at vise despekt over for Rusland.

25.marts vil Obama deltage i topmødet og afholde forskellige andre møder, inkl. et trilateralt møde med Sydkoreas præsident Park og premierminister Abe fra Japan.

26. marts deltager Obama i USA-EU-topmødet i Bruxelles, møder NATO's generalsekretær og taler i det belgiske parlament – alle begivenhederne forventes at dreje sig om »Ukraine-sagen« (dvs. lange ud efter Rusland).

27. marts tager Obama til Rom, hvor han møder Pave Frans, samt både Italiens præsident og premierminister.

28. marts tager Obama til Riyadh, hvor han mødes med saudiske Kong Abdullah. De vil, iflg. en briefing af Ben Rhodes i Det hvide Hus den 21. marts, diskutere en »meget bred dagsorden mht. vor igangværende støtte til sikkerheden i Golfen. Og vores støtte til den syriske opposition, hvor vi har arbejdet meget tæt sammen med saudierne, de igangværende diskussioner om fred i Mellemøsten, så vel som også atomkraftforhandlingerne med Iran ...«

USA: Kennan så i 1998, NATO ekspansion ville blive en katastrofe

24. marts 2014 – Ud over Lyndon LaRouche, som har fremlagt et perspektiv for at undgå den verdenskrig, som vi står

umiddelbart overfor, har mindst én anden strategisk tænk forudset, at en ekspansion af NATO ville blive en katastrofe: George Kennan, arkitekten bag 40 års inddæmning af Sovjetunionen. Pensioneret ambassadør Chas Freeman cirkulerer i øjeblikket en artikel fra 2. maj 1998, skrevet af *New York Times*-klummeskribenten Thomas Friedman, i hvilken han spurgte Kennan om hans reaktion på den daværende Senatsvedtagelse af NATO-ekspansionen til at inkludere Polen, Den tjekkiske Republik og Ungarn.

Se: Lyndon LaRouche's Storm over Asia, (video 160 min., engelsk), 1999-original:

<http://larouchepac.com/node/21709>

Når man læser det ud fra et 16 år senere perspektiv, virker Kennans svar forbløffende forudseende. »Jeg tror, det er begyndelsen til en ny Kold Krig«, sagde den 94-årige Kennan til Friedman. »Jeg tror, russerne gradvist vil reagere i stik modsat retning og påvirke deres politik. Jeg tror, det er en tragisk fejltagelse. Der var slet ingen grund til det her. Der var ingen, der truede nogen andre. Denne udvidelse ville få dette lands Grundlæggende Fædre til at rotere i deres grav. Vi har skrevet under på at ville beskytte en hel stribe af lande, selv om vi hverken har ressourcerne eller intentionen om at gøre det på en seriøs måde.« Kennan tilføjede, efter en diskussion om, hvor dårligt russisk historie er blevet forstået i Vesten, at »Selvfølgelig vil der komme en dårlig reaktion fra Rusland, og så vil [de, der udvider NATO] sige, at det var det, vi altid har sagt, sådan er russerne – men det er simpelthen forkert.«

Som en refleksion på det, Kennan havde fortalt ham, skrev Friedman, at hvad så siden, fremtidige historikere skriver om 1990'ernes udvidelse af NATO, så er der én ting, de »med

sikkerhed vil kommentere, og det er den totale fantasiforladthed, som karakteriserede den amerikanske udenrigspolitik i slutningen af 1990'erne. »De reagerede på én af de skelsættende begivenheder i det 20. århundrede – Sovjet-imperiets sammenbrud – ved at udvide NATO's koldkrigsalliance imod Rusland og rykke den tættere på Ruslands grænser. »Vi befinder os i dværgenes tidsalder«, skrev Friedman dengang. Seksten år senere er dværgenes hjerner kun blevet mindre og har bragt os tættere på en termonuklear Tredje Verdenskrig, som vil afslutte civilisationen.

Kennans kommentarer fra 1998 har givet genlyd i nylige bemærkninger fra to tidligere ambassadører til Rusland – amerikaneren Jack Matlock og briteren Tony Brenton. Matlock gav et langt interview til *Democracy Now*, hvor han fremlagde mønsteret med amerikansk overgreb på Rusland gennem NATO-ekspansionen, som nu er nået helt frem til de russiske grænser i Ukraine og Georgien. Han drog en sammenligning med, hvordan USA »gik amok«, da Rusland etablerede et brohoved på Cuba, tæt på USA's grænser.

Ambassadør Brenton kom med lignende kommentarer i en artikel, der blev publiceret i søndags i *The Independent*, hvor han bemærkede, at »Vore ministre, især premierministeren, burde tage til genmæle ved at holde udkig efter muligheder for at tale med russerne snarere end, som nu, blot at råbe ad dem. Vi burde være mere opmærksomme på Ruslands oprigtige frygt, som er at se Ukraine blive opslugt af Vesten.«

USA: Kennan så i 1998, NATO ekspansion ville blive en katastrofe

24. marts 2014 – Ud over Lyndon LaRouche, som har fremlagt et perspektiv for at undgå den verdenskrig, som vi står umiddelbart overfor, har mindst én anden strategisk tænk forudset, at en ekspansion af NATO ville blive en katastrofe: George Kennan, arkitekten bag 40 års inddæmning af Sovjetunionen. Pensioneret ambassadør Chas Freeman cirkulerer i øjeblikket en artikel fra 2. maj 1998, skrevet af *New York Times*-klummeskribenten Thomas Friedman, i hvilken han spurgte Kennan om hans reaktion på den daværende Senatsvedtagelse af NATO-ekspansionen til at inkludere Polen, Den tjekkiske Republik og Ungarn.

Se: Lyndon LaRouche's Storm over Asia, (video 160 min., engelsk), 1999-original:

<http://larouchepac.com/node/21709>

Når man læser det ud fra et 16 år senere perspektiv, virker Kennans svar forbløffende forudseende. »Jeg tror, det er begyndelsen til en ny Kold Krig«, sagde den 94-årige Kennan til Friedman. »Jeg tror, russerne gradvist vil reagere i stik modsat retning og påvirke deres politik. Jeg tror, det er en tragisk fejltagelse. Der var slet ingen grund til det her. Der var ingen, der truede nogen andre. Denne udvidelse ville få dette lands Grundlæggende Fædre til at rotere i deres grav. Vi har skrevet under på at ville beskytte en hel stribe af lande, selv om vi hverken har ressourcerne eller intentionen om at gøre det på en seriøs måde.« Kennan tilføjede, efter en

diskussion om, hvor dårligt russisk historie er blevet forstået i Vesten, at »Selvfølgelig vil der komme en dårlig reaktion fra Rusland, og så vil [de, der udvider NATO] sige, at det var det, vi altid har sagt, sådan er russerne – men det er simpelthen forkert.«

Som en refleksion på det, Kennan havde fortalt ham, skrev Friedman, at hvad så siden, fremtidige historikere skriver om 1990'ernes udvidelse af NATO, så er der én ting, de »med sikkerhed vil kommentere, og det er den totale fantasiforladthed, som karakteriserede den amerikanske udenrigspolitik i slutningen af 1990'erne. »De reagerede på én af de skelsættende begivenheder i det 20. århundrede – Sovjet-imperiets sammenbrud – ved at udvide NATO's koldkrigsalliance imod Rusland og rykke den tættere på Ruslands grænser. »Vi befinder os i dværgenes tidsalder«, skrev Friedman dengang. Seksten år senere er dværgenes hjerner kun blevet mindre og har bragt os tættere på en termonuklear Tredje Verdenskrig, som vil afslutte civilisationen.

Kennans kommentarer fra 1998 har givet genlyd i nylige bemærkninger fra to tidligere ambassadører til Rusland – amerikaneren Jack Matlock og briten Tony Brenton. Matlock gav et langt interview til *Democracy Now*, hvor han fremlagde mønsteret med amerikansk overgreb på Rusland gennem NATO-ekspansionen, som nu er nået helt frem til de russiske grænser i Ukraine og Georgien. Han drog en sammenligning med, hvordan USA »gik amok«, da Rusland etablerede et brohoved på Cuba, tæt på USA's grænser.

Ambassadør Brenton kom med lignende kommentarer i en artikel, der blev publiceret i søndags i *The Independent*, hvor han bemærkede, at »Vore ministre, især premierministeren, burde tage til genmæle ved at holde udkig efter muligheder for at tale med russerne snarere end, som nu, blot at råbe ad dem. Vi burde være mere opmærksomme på Ruslands oprigtige frygt, som er at se Ukraine blive opslugt af Vesten.«

For fem år siden afslører dokumenter NATO's løgne om Udvidelse mod Øst

23. marts 2014 – I deres krav om skriftlige, legale garantier fra NATO om, at dets BMD-system *ikke* er rettet mod Rusland, har den russiske regering uophørligt taget spørgsmålet om brudte løfter fra amerikanske regeringseksponenter fra 1990 op, om at NATO ikke ville bevæge sig »en tomme« mod Øst. Vestlige ledere har gentagne gange benægtet, at et sådant løfte er afgivet.

Siden 1999, har NATO annekteret 12 lande, som har været medlem af Warszawa-pagten. Tre af disse var medlemmer af selve Sovjetunionen.

Hvad er sandheden? Lad os se beviserne.

Et indlæg på *Spiegel Online* publiceret den 26. november 2009 citerer fra den dengang nyligt ophævede hemmeligstempling af vestlige dokumenter, som viser Vestens løgnagtige påstande. Dokumenterne styrker de russiske statslederes erklæringer om, at Vesten brød sine løfter.

Spiegel Online: »Der kan ikke være nogen diskussion om det, som forsvarsministeren [James Baker III] sagde den 9. februar 1990 i den pragtfulde St. Katarina-hal i Kreml. Med Bakers

ord, så 'bliver der ikke en tomme udvidelse mod øst af NATO's jurisdiktion over NATO-styrker', under forudsætning af, at Sovjetunionen går med til et NATO-medlemskab af det genforenede Tyskland. Det ville Moskva tænke over, sagde Gorbatsjov, men tilføjede: 'enhver udvidelse af NATO's zone er uacceptabel.'«

Alligevel, som den daværende russiske præsident Dmitri Medvedev sagde i november 2009, fik Rusland »intet af det, vi blev forsikret om – nemlig, at NATO ikke ville ekspandere i det uendelige mod øst, og at der kontinuerligt ville blive taget hensyn til vore interesser.«

Spiegel Online skrev: »Datidens politiske ledere er i dag ældre herrer, der ikke nødvendigvis altid finder det let at huske præcist, hvad der skete dengang.« Men optegnelserne viser, f.eks., at den 10. februar 1990 sagde den tyske udenrigsminister Hans-Dietrich Genscher til den sovjetiske udenrigsminister Eduard Sjevvardnadse, »Vi er bevidst om, at NATO-medlemskab af et forenet Tyskland rejser komplicerede spørgsmål. For os er imidlertid en ting sikkert: NATO vil ikke ekspandere mod øst.« Og fordi konverteringen kredser hovedsageligt om Østtyskland, tilføjede Genscher eksplicit: »For så vidt angår ikke-udvidelsen af NATO, gælder dette også generelt.«

Susan Rice klager over russiske øvelser, mens NATO gennemfører øvelser derudad

Obamaregeringen, opsat som den er på at »beskytte« verden fra ikkeeksisterende russisk aggression, gav fredag udtryk for tvivl om Ruslands hensigter mht. dets udstationering af tropper i områder af landet, som ligger i den modsatte ende af det sydøstlige Ukraine. Den nationale sikkerhedsrådgiver Susan Rice tror ikke på, at disse russiske tropper blot foretager træningsøvelser.

»Det er ikke klart, hvad dette signalerer«, sagde hun fredag under en briefing i Det hvide Hus. »Deres tidligere praksis og gabet mellem, hvad de har sagt, og hvad de har gjort, taget i betragtning, overvåger vi naturligvis situationen med skepsis.«

Unavngivne højtplacerede embedsmænd i Pentagon sagde til *Washington Post*, at de deler Rices bekymringer og følger de russiske militæraktiviteter »med voksende uro« og usikkerhed om den russiske præsident Putins »ambitioner.«

»De russiske styrker forstærkes, med hovedparten langs med Ukraines østgrænse«, sagde en embedsmand. »Det er vores synspunkt, at de ikke udelukker nogen muligheder, inkl. at gå ind, absolut. Hvis de vælger at gøre det, ville vi simpelt hen ikke få meget forvarsel.«

Alt imens Rice klager, og Pentagon er alarmerede, fortsætter NATO sine øvelser i Østeuropa, med planer om at udvide dem. Den amerikanske ambassadør til Polen Stephen Mull sagde i går, at diskussioner var i gang om at udvide de øvelser, flyvevåbnet foretager på Lask-flyvebasen i det centrale Polen til at inkludere fem andre Østeuropæiske lande og de Baltiske Stater. Der er allerede udstationeret et dusin F-16 jagerfly og 300 folk i Lask til øvelserne, og 10 amerikanske F-15'er er udstationeret i Litauen til NATO's flypatruljeringsmission i Baltikum. Den franske forsvarsminister Jean-Yves Le Drian tilbød, under et besøg i Estland, at levere fire franske jagerfly til Baltikum og muligvis yderligere jagere og et AWACS-fly til Polen.

I Bulgarien startede Exercise Saber Guardian i går, med 1300 tropper fra 12 forskellige NATO-lande og partnerlande – af hvilke det ene er Ukraine – og som »har til formål at øge den regionale fleksibilitet, bevare og forstærke NATO's evne til at operere sammen og lette den multinationale træning«, iflg. en talsmand fra den amerikanske hær.

For fem år siden afslører dokumenter NATO's løgne om Udvidelse mod Øst

23. marts 2014 – I deres krav om skriftlige, legale garantier fra NATO om, at dets BMD-system *ikke* er rettet mod Rusland, har den russiske regering uophørligt taget spørgsmålet om brudte løfter fra amerikanske regeringseksponenter fra 1990 op, om at NATO ikke ville bevæge sig »en tomme« mod Øst. Vestlige ledere har gentagne gange benægtet, at et sådant løfte er afgivet.

Siden 1999, har NATO annekteret 12 lande, som har været medlem af Warszawa-pagten. Tre af disse var medlemmer af selve Sovjetunionen.

Hvad er sandheden? Lad os se beviserne.

Et indlæg på *Spiegel Online* publiceret den 26. november 2009 citerer fra den dengang nyligt ophævede hemmeligstempling af vestlige dokumenter, som viser Vestens løgnagtige påstande. Dokumenterne styrker de russiske statslederes erklæringer om, at Vesten brød sine løfter.

Spiegel Online: »Der kan ikke være nogen diskussion om det, som forsvarsministeren [James Baker III] sagde den 9. februar 1990 i den pragtfulde St. Katarina-hal i Kreml. Med Bakers ord, så 'bliver der ikke en tommes udvidelse mod øst af NATO's jurisdiktion over NATO-styrker', under forudsætning af, at Sovjetunionen går med til et NATO-medlemskab af det genforenede Tyskland. Det ville Moskva tænke over, sagde Gorbatsjov, men tilføjede: 'enhver udvidelse af NATO's zone er uacceptabel.'«

Alligevel, som den daværende russiske præsident Dmitri Medvedev sagde i november 2009, fik Rusland »intet af det, vi blev forsikret om – nemlig, at NATO ikke ville ekspandere i det uendelige mod øst, og at der kontinuerligt ville blive taget hensyn til vore interesser.«

Spiegel Online skrev: »Datidens politiske ledere er i dag ældre herrer, der ikke nødvendigvis altid finder det let at huske præcist, hvad der skete dengang.« Men optegnelserne viser, f.eks., at den 10. februar 1990 sagde den tyske udenrigsminister Hans-Dietrich Genscher til den sovjetiske udenrigsminister Eduard Sjevvardnadse, »Vi er bevidst om, at NATO-medlemskab af et forenet Tyskland rejser komplicerede spørgsmål. For os er imidlertid en ting sikkert: NATO vil ikke ekspandere mod øst.« Og fordi konverteringen kredser hovedsageligt om Østtyskland, tilføjede Genscher eksplicit: »For så vidt angår ikke-udvidelsen af NATO, gælder dette også generelt.«

Susan Rice klager over russiske øvelser, mens NATO gennemfører øvelser derudad

Obamaregeringen, opsat som den er på at »beskytte« verden fra ikkeeksisterende russisk aggression, gav fredag udtryk for tvivl om Ruslands hensigter mht. dets udstationering af tropper i områder af landet, som ligger i den modsatte ende af det sydøstlige Ukraine. Den nationale sikkerhedsrådgiver Susan Rice tror ikke på, at disse russiske tropper blot foretager træningsøvelser.

»Det er ikke klart, hvad dette signalerer«, sagde hun fredag under en briefing i Det hvide Hus. »Deres tidligere praksis og gabet mellem, hvad de har sagt, og hvad de har gjort, taget i betragtning, overvåger vi naturligvis situationen med skepsis.«

Unavngivne højtplacerede embedsmænd i Pentagon sagde til

Washington Post, at de deler Rices bekymringer og følger de russiske militæraktiviteter »med voksende uro« og usikkerhed om den russiske præsident Putins »ambitioner.«

»De russiske styrker forstærkes, med hovedparten langs med Ukraines østgrænse«, sagde en embedsmand. »Det er vores synspunkt, at de ikke udelukker nogen muligheder, inkl. at gå ind, absolut. Hvis de vælger at gøre det, ville vi simpelt hen ikke få meget forvarsel.«

Alt imens Rice klager, og Pentagon er alarmerede, fortsætter NATO sine øvelser i Østeuropa, med planer om at udvide dem. Den amerikanske ambassadør til Polen Stephen Mull sagde i går, at diskussioner var i gang om at udvide de øvelser, flyvevåbnet foretager på Lask-flyvebasen i det centrale Polen til at inkludere fem andre Østeuropæiske lande og de Baltiske Stater. Der er allerede udstationeret et dusin F-16 jagerfly og 300 folk i Lask til øvelserne, og 10 amerikanske F-15'er er udstationeret i Litauen til NATO's flypatruljeringsmission i Baltikum. Den franske forsvarsminister Jean-Yves Le Drian tilbød, under et besøg i Estland, at levere fire franske jagerfly til Baltikum og muligvis yderligere jagere og et AWACS-fly til Polen.

I Bulgarien startede Exercise Saber Guardian i går, med 1300 tropper fra 12 forskellige NATO-lande og partnerlande – af hvilke det ene er Ukraine – og som »har til formål at øge den regionale fleksibilitet, bevare og forstærke NATO's evne til at operere sammen og lette den multinationale træning«, iflg. en talsmand fra den amerikanske hær.

I kølvandet på sanktioner vender Rusland sig mod Asien og BRICS-allierede

22. marts 2014 – Rusland og Kina vil gå i retning af tættere økonomisk samarbejde med Asien som et resultat af Vestens sanktioner og andre anti-russiske tiltag, iflg. *Reuters* analyse.

Russia Today rapporterede ligeledes den 21. marts, at Rusland vil nærme sig andre medlemmer af BRICS-gruppen, som Rusland og Kina tilhører, såsom Indien og Brasilien, mht. forøget handel, energi og militært samarbejde. Brasiliens eksport af oksekød og landbrugsvarer til Rusland kunne øges for at kompensere for reduceret landbrugseksport til Rusland fra Vesteuropa som resultat af sanktionerne, bemærker *RT*.

»Jo værre Ruslands relationer med Vesten er, desto tættere vil Rusland ønske at være til Kina. Hvis du er støttet af Kina, kan ingen sige, man er isoleret«, sagde Vasily Kashin, Kina-ekspert ved tænketanken Analysis of Strategies and Technologies (CAST). Iflg. *Reuters* er det sandsynligt, at den enorme naturgasaftale mellem Rusland og Kina, som har været diskuteret i en årrække, vil blive underskrevet under præsident Putins besøg i Beijing i maj måned.

Det statsejede, russiske gasselskab Gazprom håber at pumpe 38 milliarder kubikmeter (bcm) naturgas om året til Kina fra 2018 via den første pipeline mellem verdens største producent af konventionel gas til verdens største forbruger. EU og Tyrkiet aftog 182 bcm gas fra Rusland sidste år. I år overgik Kina Tyskland som Ruslands største aftager af råolie, takket være Rosneft, Ruslands største olieselskab, som sikrede aftaler om at forøge olieforsyninger mod øst via den Østsibiriske-Stillehavs-pipeline og en anden, der krydser Kasakhstan.

Reuters påpeger ligeledes, at Igor Sechin, chefen for Rosneft, var i Tokyo, hvor han sagde, at »Hvis Europa og USA isolerer Rusland, vil Moskva se mod Østen for nye handelsaftaler, energiaftaler, militærkontrakter og politiske alliancer.« Japan, som verbalt har støttet Rusland i Krim-affæren, men afholdt sig fra sanktioner, er afhængig af russisk gas for at erstatte tabt energi som følge af nedlukningen af den japanske atomkraftsektor. Sechin inkluderede også Indien, Vietnam og Sydkorea på sin Asienrejse.

Russiske relationer med Indien er også gode, bemærker *Reuters*. I en tale tidligere på ugen tog Putin tid til at takke et andet land for dets forståelse mht. Ukraine og Krim og sagde, at Indien havde udvist »tilbageholdenhed og objektivitet.« Den 19. marts telefonerede han til den indiske premierminister Manmohan Singh for at diskutere krisen og antydede, at der var plads til, at Ruslands bånd kunne blomstre med det traditionelt alliancefri Indien.

Putins initiativ om hævde af russisk kontrol over Krim blev meget favorabelt anskuet i det indiske etablissement, fortalte N. Raum, udgiver af avisen *The Hindu*. »Rusland har legitime interesser«, tilføjede han.

I kølvandet på sanktioner vender Rusland sig mod Asien og BRICS-allierede

22. marts 2014 – Rusland og Kina vil gå i retning af tættere økonomisk samarbejde med Asien som et resultat af Vestens sanktioner og andre anti-russiske tiltag, iflg. *Reuters* analyse.

Russia Today rapporterede ligeledes den 21. marts, at Rusland vil nærme sig andre medlemmer af BRICS-gruppen, som Rusland og Kina tilhører, såsom Indien og Brasilien, mht. forøget handel, energi og militært samarbejde. Brasiliens eksport af oksekød og landbrugsvarer til Rusland kunne øges for at kompensere for reduceret landbrugseksport til Rusland fra Vesteuropa som resultat af sanktioneerne, bemærker *RT*.

»Jo værre Ruslands relationer med Vesten er, desto tættere vil Rusland ønske at være til Kina. Hvis du er støttet af Kina, kan ingen sige, man er isoleret«, sagde Vasily Kashin, Kina-ekspert ved tænketanken Analysis of Strategies and Technologies (CAST). Iflg. *Reuters* er det sandsynligt, at den enorme naturgasaftale mellem Rusland og Kina, som har været diskuteret i en årrække, vil blive underskrevet under præsident Putins besøg i Beijing i maj måned.

Det statsejede, russiske gasselskab Gazprom håber at pumpe 38 milliarder kubikmeter (bcm) naturgas om året til Kina fra 2018 via den første pipeline mellem verdens største producent af konventionel gas til verdens største forbruger. EU og Tyrkiet aftog 182 bcm gas fra Rusland sidste år. I år overgik Kina Tyskland som Ruslands største aftager af råolie, takket være Rosneft, Ruslands største olieselskab, som sikrede aftaler om at forøge olieforsyninger mod øst via den Østsibiriske-Stillehavs-pipeline og en anden, der krydser Kasakhstan.

Reuters påpeger ligeledes, at Igor Sechin, chefen for Rosneft, var i Tokyo, hvor han sagde, at »Hvis Europa og USA isolerer Rusland, vil Moskva se mod Østen for nye handelsaftaler, energiaftaler, militærkontrakter og politiske alliancer.« Japan, som verbalt har støttet Rusland i Krim-affæren, men afholdt sig fra sanktioner, er afhængig af russisk gas for at erstatte tabt energi som følge af nedlukningen af den japanske atomkraftsektor. Sechin inkluderede også Indien, Vietnam og Sydkorea på sin Asienrejse.

Russiske relationer med Indien er også gode, bemærker *Reuters*.

I en tale tidligere på ugen tog Putin tid til at takke et andet land for dets forståelse mht. Ukraine og Krim og sagde, at Indien havde udvist »tilbageholdenhed og objektivitet.« Den 19. marts telefonerede han til den indiske premierminister Manmohan Singh for at diskutere krisen og antydede, at der var plads til, at Ruslands bånd kunne blomstre med det traditionelt alliancefri Indien.

Putins initiativ om hævde af russisk kontrol over Krim blev meget favorabelt anskuet i det indiske etablissement, fortalte N. Raum, udgiver af avisen *The Hindu*. »Rusland har legitime interesser«, tilføjede han.

Helga Zepp-LaRouche: Verden på randen af 3. Verdenskrig: Hvorfor modernisere USA's atomvåben?

22. marts 2014 – Der er ikke en eneste grund til, at Tyskland skulle gå med til selv de mindste sanktioner mod Rusland, for de er lige så meget rettet imod vore fundamentale interesser, hvor de er en del af en yderst farlig, eskalerende spiral, for enden af hvilken udslettelsen af den menneskelige civilisation gennem en global, termionuklear krig findes. Hvis denne katastrofe skal afvendes, må vi i stedet for omgående sætte en international fredsorden på dagsordenen, i hvilken alle nationer på denne planet arbejder sammen om menneskehedens fælles mål.[1]

Hvad får EU's stats- og regeringsledere til i al hast at underskrive en delvis EU-associeringsaftale med »Jats«, af

Victoria Nulands nåde overgangs-ministerpræsident i Ukraine, i hvis regering der sidder 3 nazistiske ministre, hvis chef for sikkerheds- og forsvarsrådet er medstifter af det National-Sociale Parti, Andrij Parubij, og hvis justitsminister, general Oleg Machnitzki, er et førende medlem af det ultra-nationalistiske Svoboda-parti?

Hvorfor indgår EU en pagt med en regering, der kom til magten gennem et statskup, som fascistiske stormtropper var ansvarlige for, og samtidig lancerer sanktioner imod Rusland, som, iflg. velrenommerede internationale og frem for alt amerikanske eksperter i forfatningsret, som f.eks. John V. Whitbek[2] og professor Stephen Cohen[3], har holdt sig strengt til folkeretten? Det betyder, at EU er fast besluttet på at holde fast ved en imperialistisk kurs over for Rusland, som imidlertid på ingen måde vil indbringe den håbede forøgede magt, men tværtimod vil føre til Europas udslettelse i en atomkrig!

Præsidenten for det russiske Akademi for Geopolitiske Spørgsmål, militæreksperten dr. Konstantin Sivkov[4], kommenterede NATO's seneste beslutning om at modernisere og forstærke de taktiske luftstyrker og de taktiske atomvåben i Europa, som et potentielt tegn på en forberedelse til en krig med Rusland. Ifølge dette skal jagerflyene F-16 og Tornado BBC, såvel som det videreudviklede jagerfly F-35, i fem NATO-lande udstyres med udrustning, som gør det muligt at kaste atombomber af B61-12-klassen. Derved bliver lande, som hidtil har været ikke-atomvåbenlande, udstyret med atomvåben, og det er Belgien, Holland, Tyrkiet, Tyskland og Italien.

Hans M. Kristenson[5], ophavsmand til Federation of American Scientists Strategic Security Blog, har tidligere, den 28. februar, vurderet denne videreudvikling af B61-12-bomben som en overtrædelse af traktaten om ikke-spredning af atomvåben og som et brud på Obamaregeringens løfter om at reducere atomvåbnenes rolle i det hele taget. Under påskud af en forlængelse af levetiden har man skabt en ny atomkapacitet,

som ikke eksisterede med den nuværende version af bomben. Takket være et helt nyt udstyr i halepartiet ville træfsikkerheden blive væsentligt forbedret fra de nuværende 110 – 180 meter til ca. 30 meter, og de har yderligere den evne at kunne glide frem til deres mål, hvilket tilsammen muliggør angreb med væsentlig lavere radioaktivt nedfald.

Kristenson understreger, at B61-12-bomberne ville være i stand til at tage hele spektret af militære missioner mod mål gennem brugen af ikke-styrede bomber (fritfaldsbomber) af bordet, fra den mindste sprængkraft i B61-4 (0,3 kiloton) til B83-1 med 1200 kiloton og den nukleare bunkers-sprængbombe B61-11. »Det er en betydelig ydelse for et våben, som for blot nogle år siden blot blev betegnet som en generel overhaling af fire gamle B-61 bomber. Nu er B61-12 en opgraderet atombombe til alle formål, som generelt tager hele spektret af fritfaldsbomber af bordet«, skriver Kristenson og spørger, hvorfor skaber man denne kapacitet, når de slet ikke modsvarer Europas sikkerhedsinteresser?

Dr. Sivkov formoder, at den fejlslagne, amerikanske strategi (at, gennem det pro-vestlige kup i Ukraine, afskære Rusland fra den strategisk vigtige adgang til Sortehavet, og dermed gøre landet forsvarsløst, *HZL*) kunne føre til en mere radikal politik, nemlig et direkte militært angreb på Rusland. I denne sammenhæng giver forsøget på at forøge de taktiske atomvåbens potentiale i Europa helt igennem mening, nemlig den at opnå overlegenhed over for de russiske våbensystemer. I tilfælde af, at USA opnår dette mål, ville det muliggøre en NATO-angrebskrig i Europa, mens Rusland vil begrænse sig mht. til at føre krig på europæisk territorium og give afkald på et angreb med atomvåben mod USA af frygt for et gengældelsesangreb fra amerikanernes strategiske kapacitet. Moderniseringen af de taktiske atomvåben i Europa må derfor vurderes som en amerikansk forberedelse til en krig med Rusland.

Den utopiske forestilling, at en atomkrig »kan vindes« gennem

en videreudvikling af intelligente våbensystemer, viser sig i alle aspekter af NATO's og USA's doktriner, som alle tilsigter at udslette luftforsvaret, ødelægge kommando- og kontrolfunktionerne og således eliminere evnen til at udføre et gengældelsesangreb. Det er grundforudsætningen for det amerikanske missilforsvarssystem i Østeuropa, det er grundlaget for doktrinen om »Prompt Global Strike« (omgående globalt angreb), såvel som for Air-Sea-Battle-doktrinen (luft-søslagsdoktrin) over for Kina. I *Strategic Studies Quarterly*, US-Airforce's officielle magasin, havde forfatterne Lieber og Press allerede i foråret 2013 bebudet afslutningen på NATO's MAD-doktrin (Gensidig garanteret ødelæggelse) og opstillingen af tesen om, at en atomkrig kan vindes. Diverse kritikere af denne vrangforestilling har påpeget, at alle disse doktriner opfordrer til et væddeløb om at levere et førsteangreb og forhøjer faren for krig massivt.

Disse utopiske krigsdoktriner er udtryk for den kendsgerning, at Storbritannien og USA, efter Sovjetunionens sammenbrud i 1991, i stedet for at udnytte chancen for at etablere en virkelig fredsorden, besluttede at herske over hele verden som et imperium på basis af det særlige, angloamerikanske forhold. Med denne plan for øje findes grunden til NATO's og EU's kontinuerlige udvidelse mod Øst, såvel som også den systematiske inddæmningsstrategi over for Rusland og Kina. Nogle strategiske analytikere indrømmer imidlertid, at den aktuelle krise begyndte her, og at det også er her, grunden skal findes til, hvorfor man aldrig har tilbudt Rusland at blive en del af en sikkerhedsalliance og lige så lidt har besvaret diverse russiske tilbud. Den europæiske Møntunion (euroen), som en pris for den tyske genforening og EU-traktaterne fra Maastricht til Lissabon, har forvandlet EU til at være juniorpartner i dette angloamerikanske imperium.

Den akutte krigsårsag er et resultat af det umiddelbart forestående sammenbrud af det transatlantiske finanssystem. Hverken det britiske monarki og dets magtbase, City of London,

eller kontinuummet Bush-Obama og deres magtbase, Wall Street, kan bære den forestilling, at deres system bryder sammen, alt imens de asiatiske lande – Kina, Indien og Rusland – udvikler sig økonomisk. Det er den gamle, geopolitiske tilskyndelse fra Halford Mackinder, Milner, Haushofer og Co. – den overbevisning, at det eurasiske hjertelands dominans er en trussel mod de atlantiske randstater –, som allerede førte til Første Verdenskrig. EU's netop vedtagne Enhedsmekanisme til Bankafvikling[6] (SRM), altså den trinvis plan for en Europæisk Bankunion og den såkaldte Cypern-model[7], bail-in, betyder enden på det europæiske finanssystem. For hvis denne bail-in-mekanisme bliver indført, vil det håbløst bankerotte finanssystem kollapse indad, nogenlunde på samme måde, som hvis trækspillet til en elevator går i stykker på 70. etage i en skyskraber, og elevatoren styrter til jorden i frit fald.

Man må forstå idéen om imperium og dens geopolitiske motivation, som er orienteret mod Ruslands og Kinas kapitulation og om nødvendigt ødelæggelse gennem krig, for at forstå den strategiske situation. Intensive økonomiske forbindelser mellem Tyskland og begge de nævnte lande er en torn i øjet på imperiet. Og derfor er økonomiske sanktioner det bedste middel til at ruinere dette samarbejde, til skade for begge sider.

Denne geostrategiske konfrontation med Rusland og Kina, og deres potentielle samarbejde med industrinationen Tyskland, har været den historiske kontinuitet, siden Bismarcks dage – heri lå grunden til hans afskedigelse som kansler og til de skaktræk, med hvilke kursen for udbruddet af Første Verdenskrig blev afstukket. Da Rathenau forsøgte at overvinde den isolation og det økonomiske kvælergreb, som blev landet påtvunget gennem Versailles-traktaten, gennem Rapallo-traktaten, som altså gik ud på et omfattende økonomisk samarbejde med Rusland, blev han og alle andre, der havde underskrevet denne traktat, myrdet inden for et år. Den veldokumenterede finansielle understøttelse af Hitler gennem

chefen for Bank of England, Montagu Morgan, og Prescott Bush[8], havde den samme principielle årsag; man vidste, at, med Hitler ville det komme til en krig mellem Tyskland og Rusland. Da Tyskland blev tvunget ind i Maastricht-spændetrøjen, havde det det erklærede mål at forhindre Tysklands økonomiske samarbejde med Rusland og Eurasien, hvilket Ruslands geopolitiske nederlag under Jeltsin-årene havde forhindret.

Det eksistentielle spørgsmål, som vi i Tyskland i dag står overfor, lyder således: Har vi lært noget som helst af historien, eller vil vi for tredje gang lade os gøre til ofre for Det britiske Imperiums geopolitik, for hvilket imperium Wall Street historisk set blot er en filial?

Hvis vi ikke vil gå med til, at vi, ved hjælp af en eskalerende spiral af økonomiske sanktioner, som ruinerer os, og en militærpolitik, som gør os til skueplads for en atomkrig, medvirker til vor egen undergang, som lam, der føres til slagtebænken, så må Tyskland tage initiativet og foreslå en fredsorden.

Hvis nu vigtige repræsentanter for industrien, de sociale organisationer og andre tænkende mennesker foreslog at overvinde kasinoøkonomien gennem indførelsen af en bankopdeling i traditionen efter Glass/Steagall-loven[9], blive enige om et kreditsystem[10] sammen med de eurasiske nationer til opbygning af Verdenslandbroen[11] og forpligtede sig til at samarbejde for menneskehedens fælles mål, så ville der være en udvej.

Er vi intelligente nok til at vedtage dette alternativ?

[1] Helga Zepp-LaRouche:

» Et nyt, økonomisk/kulturelt paradigme kan skabe en skøn fremtid for menneskeheden«:
<http://schillerinstitut.dk/drupal/system/files/KA16.pdf>

[2] <http://schillerinstitut.dk/drupal/node/1588>

[3] <http://schillerinstitut.dk/drupal/node/1377>

[4] <http://schillerinstitut.dk/drupal/node/1591>

[5] <http://schillerinstitut.dk/drupal/node/1591>

[6] <http://schillerinstitut.dk/drupal/node/1590>

[7] <http://schillerinstitut.dk/drupal/node/1041>

[8] *jo, far og farfar til de senere amerikanske præsidenter!*
– *SI-red*

[9] Tom Gillesberg: Glass/Steagall – ikke EU-fascisme

Og GLASS-STEAGALL BANKOPDELING

<http://schillerinstitut.dk/drupal/system/files/KA16.pdf>

[10] NYT KREDITSYSTEM

<http://schillerinstitut.dk/drupal/system/files/KA16.pdf>

[11] Video: Den eurasiske Landbro, engelsk.

Videoserien er i færd med at blive oversat til dansk – hold øje med det!

<http://schillerinstitut.dk/drupal/node/411>

Helga Zepp-LaRouche: Verden på randen af 3. Verdenskrig: Hvorfor modernisere USA's atomvåben?

22. marts 2014 – Der er ikke en eneste grund til, at Tyskland skulle gå med til selv de mindste sanktioner mod Rusland, for de er lige så meget rettet imod vore fundamentale interesser, hvor de er en del af en yderst farlig, eskalerende spiral, for enden af hvilken udslettelsen af den menneskelige civilisation gennem en global, termonuklear krig findes. Hvis denne katastrofe skal afvendes, må vi i stedet for omgående sætte en international fredsorden på dagsordenen, i hvilken alle nationer på denne planet arbejder sammen om menneskehedens fælles mål.[1]

Hvad får EU's stats- og regeringsledere til i al hast at underskrive en delvis EU-associeringsaftale med »Jats«, af Victoria Nulands nåde overgangs-ministerpræsident i Ukraine, i hvis regering der sidder 3 nazistiske ministre, hvis chef for sikkerheds- og forsvarsrådet er medstifter af det National-Sociale Parti, Andrij Parubij, og hvis justitsminister, general Oleg Machnitzki, er et førende medlem af det ultranationalistiske Svoboda-parti?

Hvorfor indgår EU en pagt med en regering, der kom til magten gennem et statskup, som fascistiske stormtropper var ansvarlige for, og samtidig lancerer sanktioner imod Rusland, som, iflg. velrenommerede internationale og frem for alt amerikanske eksperter i forfatningsret, som f.eks. John V. Whitbek[2] og professor Stephen Cohen[3], har holdt sig strengt til folkeretten? Det betyder, at EU er fast besluttet på at holde fast ved en imperialistisk kurs over for Rusland, som imidlertid på ingen måde vil indbringe den håbede forøgede

magt, men tværtimod vil føre til Europas udslettelse i en atomkrig!

Præsidenten for det russiske Akademi for Geopolitiske Spørgsmål, militæreksperten dr. Konstantin Sivkov[4], kommenterede NATO's seneste beslutning om at modernisere og forstærke de taktiske luftstyrker og de taktiske atomvåben i Europa, som et potentielt tegn på en forberedelse til en krig med Rusland. Ifølge dette skal jagerflyene F-16 og Tornado BBC, såvel som det videreudviklede jagerfly F-35, i fem NATO-lande udstyres med udrustning, som gør det muligt at kaste atombomber af B61-12-klassen. Derved bliver lande, som hidtil har været ikke-atomvåbenlande, udstyret med atomvåben, og det er Belgien, Holland, Tyrkiet, Tyskland og Italien.

Hans M. Kristenson[5], ophavsmand til Federation of American Scientists Strategic Security Blog, har tidligere, den 28. februar, vurderet denne videreudvikling af B61-12-bomben som en overtrædelse af traktaten om ikke-spredning af atomvåben og som et brud på Obamaregeringens løfter om at reducere atomvåbnenes rolle i det hele taget. Under påskud af en forlængelse af levetiden har man skabt en ny atomkapacitet, som ikke eksisterede med den nuværende version af bomben. Takket være et helt nyt udstyr i halepartiet ville træfsikkerheden blive væsentligt forbedret fra de nuværende 110 – 180 meter til ca. 30 meter, og de har yderligere den evne at kunne glide frem til deres mål, hvilket tilsammen muliggør angreb med væsentlig lavere radioaktivt nedfald.

Kristenson understreger, at B61-12-bomberne ville være i stand til at tage hele spektret af militære missioner mod mål gennem brugen af ikke-styrede bomber (fritfaldsbomber) af bordet, fra den mindste sprængkraft i B61-4 (0,3 kiloton) til B83-1 med 1200 kiloton og den nukleare bunkers-sprængbombe B61-11. »Det er en betydelig ydelse for et våben, som for blot nogle år siden blot blev betegnet som en generel overhaling af fire gamle B-61 bomber. Nu er B61-12 en opgraderet atombombe til alle formål, som generelt tager hele spektret af fritfalds-

bomber af bordet«, skriver Kristenson og spørger, hvorfor skaber man denne kapacitet, når de slet ikke modsvarer Europas sikkerhedsinteresser?

Dr. Sivkov formoder, at den fejlslagne, amerikanske strategi (at, gennem det pro-vestlige kup i Ukraine, afskære Rusland fra den strategisk vigtige adgang til Sortehavet, og dermed gøre landet forsvarsløst, HZL) kunne føre til en mere radikal politik, nemlig et direkte militært angreb på Rusland. I denne sammenhæng giver forsøget på at forøge de taktiske atomvåbens potentiale i Europa helt igennem mening, nemlig den at opnå overlegenhed over for de russiske våbensystemer. I tilfælde af, at USA opnår dette mål, ville det muliggøre en NATO-angrebskrig i Europa, mens Rusland vil begrænse sig mht. til at føre krig på europæisk territorium og give afkald på et angreb med atomvåben mod USA af frygt for et gengældelsesangreb fra amerikanernes strategiske kapacitet. Moderniseringen af de taktiske atomvåben i Europa må derfor vurderes som en amerikansk forberedelse til en krig med Rusland.

Den utopiske forestilling, at en atomkrig »kan vindes« gennem en videreudvikling af intelligente våbensystemer, viser sig i alle aspekter af NATO's og USA's doktriner, som alle tilsigter at udslette luftforsvaret, ødelægge kommando- og kontrolfunktionerne og således eliminere evnen til at udføre et gengældelsesangreb. Det er grundforudsætningen for det amerikanske missilforsvarssystem i Østeuropa, det er grundlaget for doktrinen om »Prompt Global Strike« (omgående globalt angreb), såvel som for Air-Sea-Battle-doktrinen (luft-søslagsdoktrin) over for Kina. I *Strategic Studies Quarterly*, US-Airforce's officielle magasin, havde forfatterne Lieber og Press allerede i foråret 2013 bebudet afslutningen på NATO's MAD-doktrin (Gensidig garanteret ødelæggelse) og opstillingen af tesen om, at en atomkrig kan vindes. Diverse kritikere af denne vrangforestilling har påpeget, at alle disse doktriner opfordrer til et væddeløb om at levere et førsteangreb og

forhøjer faren for krig massivt.

Disse utopiske krigsdoktriner er udtryk for den kendsgerning, at Storbritannien og USA, efter Sovjetunionens sammenbrud i 1991, i stedet for at udnytte chancen for at etablere en virkelig fredsorden, besluttede at herske over hele verden som et imperium på basis af det særlige, angloamerikanske forhold. Med denne plan for øje findes grunden til NATO's og EU's kontinuerlige udvidelse mod Øst, såvel som også den systematiske inddæmningsstrategi over for Rusland og Kina. Nogle strategiske analytikere indrømmer imidlertid, at den aktuelle krise begyndte her, og at det også er her, grunden skal findes til, hvorfor man aldrig har tilbudt Rusland at blive en del af en sikkerhedsalliance og lige så lidt har besvaret diverse russiske tilbud. Den europæiske Møntunion (euroen), som en pris for den tyske genforening og EU-traktaterne fra Maastricht til Lissabon, har forvandlet EU til at være juniorpartner i dette angloamerikanske imperium.

Den akutte krigsårsag er et resultat af det umiddelbart forestående sammenbrud af det transatlantiske finanssystem. Hverken det britiske monarki og dets magtbase, City of London, eller kontinuummet Bush-Obama og deres magtbase, Wall Street, kan bære den forestilling, at deres system bryder sammen, alt imens de asiatiske lande – Kina, Indien og Rusland – udvikler sig økonomisk. Det er den gamle, geopolitiske tilskyndelse fra Halford Mackinder, Milner, Haushofer og Co. – den overbevisning, at det eurasiske hjertelands dominans er en trussel mod de atlantiske randstater –, som allerede førte til Første Verdenskrig. EU's netop vedtagne Enhedsmekanisme til Bankafvikling[6] (SRM), altså den trinvis plan for en Europæisk Bankunion og den såkaldte Cypern-model[7], bail-in, betyder enden på det europæiske finanssystem. For hvis denne bail-in-mekanisme bliver indført, vil det håbløst bankerotte finanssystem kollapse indad, nogenlunde på samme måde, som hvis trækspillet til en elevator går i stykker på 70. etage i en skyskraber, og elevatoren styrter til jorden i frit fald.

Man må forstå idéen om imperium og dens geopolitiske motivation, som er orienteret mod Ruslands og Kinas kapitulation og om nødvendigt ødelæggelse gennem krig, for at forstå den strategiske situation. Intensive økonomiske forbindelser mellem Tyskland og begge de nævnte lande er en torn i øjet på imperiet. Og derfor er økonomiske sanktioner det bedste middel til at ruinere dette samarbejde, til skade for begge sider.

Denne geostrategiske konfrontation med Rusland og Kina, og deres potentielle samarbejde med industrinationen Tyskland, har været den historiske kontinuitet, siden Bismarcks dage – heri lå grunden til hans afskedigelse som kansler og til de skaktræk, med hvilke kursen for udbruddet af Første Verdenskrig blev afstukket. Da Rathenau forsøgte at overvinde den isolation og det økonomiske kvælergreb, som blev landet påtvunget gennem Versailles-traktaten, gennem Rapallo-traktaten, som altså gik ud på et omfattende økonomisk samarbejde med Rusland, blev han og alle andre, der havde underskrevet denne traktat, myrdet inden for et år. Den veldokumenterede finansielle understøttelse af Hitler gennem chefen for Bank of England, Montagu Morgan, og Prescott Bush[8], havde den samme principielle årsag; man vidste, at, med Hitler ville det komme til en krig mellem Tyskland og Rusland. Da Tyskland blev tvunget ind i Maastricht-spændetrøjen, havde det det erklærede mål at forhindre Tysklands økonomiske samarbejde med Rusland og Eurasien, hvilket Ruslands geopolitiske nederlag under Jeltsin-årene havde forhindret.

Det eksistentielle spørgsmål, som vi i Tyskland i dag står overfor, lyder således: Har vi lært noget som helst af historien, eller vil vi for tredje gang lade os gøre til ofre for Det britiske Imperiums geopolitik, for hvilket imperium Wall Street historisk set blot er en filial?

Hvis vi ikke vil gå med til, at vi, ved hjælp af en eskalerende spiral af økonomiske sanktioner, som ruinerer os, og en militærpolitik, som gør os til skueplads for en atomkrig, medvirker til vor egen undergang, som lam, der føres til slagtebænken, så må Tyskland tage initiativet og foreslå en fredsorden.

Hvis nu vigtige repræsentanter for industrien, de sociale organisationer og andre tænkende mennesker foreslog at overvinde kasinoøkonomien gennem indførelsen af en bankopdeling i traditionen efter Glass/Steagall-loven[9], blive enige om et kreditsystem[10] sammen med de eurasiske nationer til opbygning af Verdenslandbroen[11] og forpligte sig til at samarbejde for menneskehedens fælles mål, så ville der være en udvej.

Er vi intelligente nok til at vedtage dette alternativ?

[1] Helga Zepp-LaRouche:

» Et nyt, økonomisk/kulturelt paradigme kan skabe en skøn fremtid for menneskeheden«:
<http://schillerinstitut.dk/drupal/system/files/KA16.pdf>

[2] <http://schillerinstitut.dk/drupal/node/1588>

[3] <http://schillerinstitut.dk/drupal/node/1377>

[4] <http://schillerinstitut.dk/drupal/node/1591>

[5] <http://schillerinstitut.dk/drupal/node/1591>

[6] <http://schillerinstitut.dk/drupal/node/1590>

[7] <http://schillerinstitut.dk/drupal/node/1041>

[8] *jo, far og farfar til de senere amerikanske præsidenter! – SI-red*

[9] Tom Gillesberg: Glass/Steagall – ikke EU-fascisme

Og GLASS-STEAGALL BANKOPDELING

<http://schillerinstitut.dk/drupal/system/files/KA16.pdf>

[10] NYT KREDITSYSTEM

<http://schillerinstitut.dk/drupal/system/files/KA16.pdf>

[11] Video: Den eurasiske Landbro, engelsk.

Videoserien er i færd med at blive oversat til dansk – hold øje med det!

<http://schillerinstitut.dk/drupal/node/411>

Skal Europa være skueplads for atomkrig med Rusland? Russisk strategisk tænker: USA forbereder sig på atomkrig mod Rusland; LaRouche: Obamas Hitler-i- bunkeren træk

22. marts 2014 – Er USA i færd med at forberede en krigsskueplads – atomkrig mod Rusland i Europa?

Dr. Konstantin Sivkov argumenterer, i en artikel den 18. marts med titlen »Vesten forbereder sig til krig med Rusland«, at det er virkelig præcist, hvad USA gør, især efter, at Rusland har påført USA et strategisk nederlag med sin annektering af Krim-halvøen. Sivkov, præsident for Akademiet for Geopolitiske Studier, som blev stiftet af tidl. højtstående embedsmand i det russiske Forsvarsministerium, gen. Leonid Ivashov, påpeger moderniseringen af den taktiske bombe B61 og planer om at integrere den i F-16 og Tornado flyene i fem NATO-lande, såvel som udstationeringen af amerikanske styrker i Europa, en opgave, der skal fuldføres omkring 2019, hvor de første B61-12'ere skal leveres. Omtrent ved årtiets slutning skal disse F-16'ere og Tornadoer erstattes af F-35 Fælles Angrebskampfly, som også vil have kapacitet til at kaste de forbedrede B61-bomber.

Sivkov trækker helt tydeligt på to nylige indlæg af Hans M. Kristenson, forfatteren af Federation of American Scientist's

Strategic Security Blog, dog uden at nævne den. Kristenson antyder meget kraftigt, at opgraderingen af B61-12 er en overtrædelse af NPT (Traktaten om ikke-spredning af kernevåben) og Obamaregeringens egne løfter, fordi det grundlæggende set skaber en ny atomkapacitet, som ikke findes i de aktuelle versioner af denne bombe, men det gøres under påskud af et program om forlængelse af levetid (*bombens? – red*), (om end det er bagud iflg. tidsplanen og overskrider budgettet). Iflg. dette program får den opgraderede bombe en ny samling 'haleudstyr' (tail kit assembly), som væsentligt forbedrer dens præcision fra omkring 110-180 meter ned til måske så lidt som 30 meter. Haleudstyret giver også bomben evnen til at svæve hen mod sit mål, noget, som de aktuelle ikke-styrede versioner af bomben ikke kan. Ifølge Obamaregeringens egen definition af et »livsforlængende program« må B61 ikke få nye militære kapaciteter, men her er det altså.

Kristenson bemærkede i et indlæg den 28. februar, at NATO i 2012 besluttede, at »alliancens atomstyrkeholdning i øjeblikket imødegår kriterierne for en holdning om effektiv afskrækkelse og forsvar.« Hvis det er tilfældet, spørger han, »hvorforså opgradere den med styrede B61-12 atombomber og F-35 lydløse kampfly?« Ja, hvorfor skabe denne nye kapacitet, når det offentligt erklærede mål er at fjerne behovet for atomvåben i det hele taget, og hvorfor skabe den, når det ikke engang er passende for Europas sikkerhedsbehov i dag?

Direkte angreb på Rusland

Sivkov argumenterer, at opgraderingen af B61 ikke har noget at gøre med nogle af disse erklæringer. Han antyder, at USA's fejlslagne strategi i Eurasien kunne føre til en mere radikal politik, »et direkte angreb på Rusland.« I denne sammenhæng er en forøgelse af potentialet for taktiske atomvåben i Europa derfor fuldt ud forståeligt: det drejer sig om at opnå disse våbens overlegenhed over for Rusland.« Hvis USA opnår dette mål, så vil en NATO-aggressionskrig være mulig, og Ruslands

evne til et tilsvarende gengældelsesangreb vil være begrænset af risikoen for et amerikansk, strategisk svar.

»Formodentlig antager det amerikanske lederskab, at Rusland fører en kampagne om krig mod NATO på den europæiske skueplads og ikke vil beslutte at bruge strategiske atomvåben mod USA af frygt for gengældelse«, skriver Sivkov. Han tilføjer, at USA's beslutning om at forøge de taktiske atomvåbens kapacitet i Europa er »et tegn på USA's forberedelse til krigen mod Rusland.«

Sivkovs artikel er endnu en indikation på den intense opmærksomhed, som russiske militæranalytikere, både bag scenen og i artikler offentliggjort af uafhængige organisationer, udviser over for forsøg på at neutralisere Ruslands atomafskrækkelse.

Virkeligheden er den, at den krig, som der er umiddelbar udsigt til, ikke vil blive en europæisk krig, men en totalt global termonuklear krig, som Lyndon LaRouche har påpeget. De forberedelser, som Sivkov og Kristenson kommenterer, drejer sig om at opnå en kapacitet til at forsøge at udslette Ruslands og Kinas evne til at udføre en gengældelsesangreb før og under et fuldt optrappet, termonukleart angreb på Eurasien. Enhver, der måtte betvivle dette, behøve blot at læse Obamaregeringens rapport til Kongressen sidste sommer om strategien for anvendelse af atomvåben. Dette dokument erklærer, at de nye retningslinjer, som det beskriver, »kræver, at USA bevarer en betydelig evne til at imødegå potentielle modstandere.« Men dette vil ikke fungere.

»Det, der er tale om, er et forsøg fra Det britiske Imperiums side«, sagde Lyndon LaRouche. »Glem USA. USA er imod dette her, med undtagelse af Brennan osv.«

»Det er en refleksion af britisk ekstremisme og Obamas sindssyge. Han opfører sig nu på en måde, som vi nødvendigvis må anse for at være klinisk sindssyge. Med andre ord, så er

han Hitler i bunkeren. Og jeg mener, at vi nok skal sige det sådan. 'I en Hitler-i-bunkeren-reaktion fra Obama.' Men ophavsmanden til alt det her er det britiske monarki, – Det britiske Imperium. Og det er kapaciteten. Den afgørende kapacitet er USA's deltagelse som en allieret af Det britiske Imperium. Det er sådan, det ville blive ført. Det er sådan, som man faktisk ville køre et globalt program.«

»Hvis Obama forsøger at lancere en Tredje Verdenskrig, vil det eneste, effektive modangreb være en tilintetgørelse af kredsen omkring det britiske monarki og deres medskyldige. Det ville være en afskrækkelse. Man må tænke på en psykologisk afskrækkelse. Den største afskrækkelse er at overbevise det britiske imperiesystem om, at DET er målet for udslettelse, snarere end nogen andel del af verden.«

Sivkovs artikel kan læses på
russisk: <http://vpk-news.ru/news/19567>

De to nylige indlæg af Hans Kristenson findes på:
<http://blogs.fas.org/security/2014/02/b61-12pictures/> :

B61-12: First Pictures Show New Military Capability

Og på:
<http://blogs.fas.org/security/2014/03/b61-12integration/> :

B61-12 Nuclear Bomb Integration on NATO Aircraft to Start in 2015.